

Kmm0967

D

புரிமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகள்

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அருளிய

964

வைராக்ய பஞ்சகம்

என்னும் ஸ்தோத்திரத்திற்கு இன்தமிழில்
மூலம் — பதார்த்தம் — பதார்த்த விளக்கம்
உட்பொருள் — பழமொழி கருத்து

*

ஆங்கிலத்தில் விளக்கம்

*

வைராக்ய நீதியின் - வைராக்ய நீதி

என்னுமொரு தமிழ் நடையுரை இவைகளுடன்
பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது

பதிப்பாளர் :

புரி விசிஷ்டா த்வைத பிரசாரணி ஸபை
(சிஜிஸ்டர்டு)

7, நாதமுனி தெரு, தி.நகர்
கொண்டை - 17

பொன் : 440614

விலை 78 காசு

ॐ

VAIRAGYA PANCHAKAM

OF

VEDANTA DESIKA

WITH

MEANING and COMMENTARY

IN

ENGLISH

By

D. RAMASWAMY IYENGAR

Advocate

PUBLISHED BY

Sri Visishtadvaita Pracharini Sabha (Regd.)

7, Nathamuni Street, T' Nagar

MADRAS-17

Price]

1967

[75 Paise

PUBLISHERS' PREFACE

There is a great deal of philosophy current in the world of today. Religion also plays a great part in the lives of men and women though one must say that talks about philosophy are more fashionable than the practice of religion. No one however thinks of Vairagyam which is the goal of true philosophy and the foundation of true religion. Desirelessness and non-attachment are not even talked of on platforms or made the subjects of articles or other publications.

The Visishtadvaita Pracharini Sabha has therefore thought it fit to publish a short work of Sri Vedanta Desika called Vairagya Panchakam to remind the public about this forgotten merit in human life.

Vairagya or non-attachment to the Visishtadvaitin connotes not merely a negative non-attachment to material wealth and sense pleasures, but a positive intense attachment to Paramâtma. This Stotra can be seen to have touched the pinnacle of Vairagyam both in the sense of non-attachment to worldly things and a great desire for God.

We are publishing an elaborate commentary in Tamil on the slokas of Vairagya Panchakam from the pen of a very erudite scholar and an Acharya, Sri U. Ve. Vidwan Nalpakkam Krishnamacharya Swamy. By way of an introduction to that Tamil commentary we are publishing a short commentary in English so that the fundamentals of Vairagya as enunciated by Desika may be understood and appreciated by the English-knowing public, with a view to lead them on to a close study of the Tamil commentary.

Madras-17
22-11-1967

S. PARTHASARATHI AYYANGAR,

Secretary.

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।

वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

क्षोणी कोण शतांश पालन कला दुर्वार गर्वानल-

क्षुभ्यत्क्षुद्र नरेन्द्र चाटु रचना धन्यान् न मन्यामहे ।

देवं सेवितुमेव निश्चिनुमहे योऽसौ दयालुः पुरा

धाना मुष्टि मुचे कुचेल मुनये दत्ते स विज्ञेशताम् ॥

(1) सिलं किमनलं भवेदनलमौदरं बाधितुं

पयः प्रसृति पूरकं किमु न धास्कं सारसम् ।

अयत्न मल मल्लकं पथि पटच्चरं कच्चरं

भजन्ति विबुधा मुधा ह्यहह कुक्षितः कुक्षितः ॥

(2) ज्वलतु जलधि क्रोडं क्रीडत्कृपीड भव प्रभा-

प्रतिभट पटु ज्वाला मालाकुलो जठरानलः ।

तृणमपि वयं सायं संफुल्ल मल्लि मतल्लिका-

परिमलमुक्ता वाष्वा याचामहे न महीश्वरान् ॥

(3) शरीर पतनावधि प्रभु निषेवणोपदनात्

अविन्धन धनञ्जय प्रशमदं धनं दन्धनम् ।

धनञ्जय विवर्धनं धनमुदूढ गोवर्धनं

सुसाधनमवाधनं सुमनसां समाराधनम् ॥

(4) दुरीश्वर द्वार वहिर्वितर्द्रिका-

दुरासिकायै रचितोऽयमञ्जलिः ।

यदञ्जनाभं निरपायमस्ति मे

धनञ्जय स्यन्दन भूषणं धनम् ॥

(5) नास्ति पित्तार्जितं किञ्चिन्न मया किञ्चिदार्जितम् ।

अस्ति मे हस्ति शैलाग्रे वस्तु पैतामहं धनम् ॥

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।

श्रीमते वेङ्कटेशाय वेङ्कटगुरवे नमः ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம:

VAIRAGYA PANCHAKAM

OF

VEDANTA DESIKA

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய : கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்ய வர்யோமே ஸந்நிதத்தாம்ஸதாஹ்ருதி ||

கேஷாணீகோண சதாமிசபாலநகலா தூர்வாரகர்வாநல
க்ஷுப்யதக்ஷுத்ரநரேந்த்ர சாடுரசநா தந்யாந்
ந மந்யாமஹே |
தேவம்ஸேவிதுமேவ நிச்சிநுமஹேயோஸௌ
தயாளு : புரா
தாநாமுஷ்டி முசேகுசேலபூநயே தத்தேஸ்ம
வித்தேசதாம் ||

INTRODUCTION

ராமாநுஜதயாபூத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்க்ய பூஷணம் |
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||

Vedanta Desika (1268—1369 A.D.) is famous as much for his intense vairagya as for his immeasurable knowledge. It is not always that gnana, or knowledge, and vairagya, or non-attachment to worldly wealth, go together. In Vedanta Desika we see these two qualities residing side by side. Not only that, he has excelled in each of these qualities. That is why this great Acharya is referred to as ஜ்ஞாநவைராக்க்யபூஷணம்—adorned by gnana and vairagya,—nay, adorning and lending lustre to gnana and vairagya.

A unique feature with Desika is that his many-sided greatness is reflected in his several works and is not left to be gathered from the praises lavished on him by his disciples, followers and admirers. His gnana is vouched for by his numerous works. His work Tattvamuktakalapa is said by scholars and savants to bespeak his ஸர்வஜ்ஞத்வம்—all-knowledge—even like Parabrahmam. Similarly his extreme vairagya is fully seen in his shortest work—Vairagya Panchakam. As the name itself indicates, this work is about Vairagya and consists of 5 slokas.

This work has a historical background. During the latter part of the 13th century and the early part of the 14th century, the great and reputed Advaita Acharya, Vidyaranya, was the Asthana Vidwan of Vizianagara Samasthanam and had great influence with the chieftain of that State. Vidyaranya and Vedanta Desika were of nearly the same age and well known to each other. Probably they had studied together in the early years. Each held the other in great regard and esteem. While at Vijayanagaram, Vidyaranya came to know of the great reputation which Desika had built up as an Acharya and a Scholar in Veda-Vedanta, and the state of abject poverty in which he chose to live. With the very good intention of benefiting Desika by securing for him a post in the Samasthanam or to get him a princely sanmanam to relieve his poverty and provide him with more scope for study and instruction (svadhyaya and pravachana), Vidyaranya sent a messenger to Kanchi where Desika was then living, and requested him to come to Vijayanagaram and meet the prince. The messenger returned to Vidyaranya taking with him the thankfulness of Desika for the kind gesture of friendship and a sloka beginning with the words

செய்யாண் கொண் set out above. Its meaning is as follows:—

We have no regard for people who consider themselves blessed and fortunate because of their lavishing their praises on petty kings with minds disturbed by the inextinguishable fire of pride due to their being protectors of a hundredth part of a corner of this earth. We have taken a resolve only to serve and worship the Lord Who possesses inherent and innate mercy and who in days of yore conferred the state of Kubera on Saint Kuchela who had offered unto Him a handful of அவல் (parched rice).

Alankhara

By the first half of this sloka Desika made it clear to Vidyaranya that he was not inclined to serve or praise any earthly lord or chieftain and obtain his pleasure and thereby wealth. He pinned so much faith in the dictum of Nammalwar contained in the Tiruvoimozhi beginning with the words “சொன்னால் விரோதம்”. By the second half of the sloka Desika makes it clear that all his allegiance is to the Lord and the Lord alone. The word *Asau* meaning, *this*, shows that to Desika the Lord was near at hand. We shall see later on who that Lord was, who was everything to Desika and Whom he intends to refer to by the Kuchela episode. As it was to relieve Desika's poverty by getting him some wealth that Vidyaranya wanted Desika to come over, pointed reference is made to the fact that the Lord Whom he has made up his mind to serve is a Lord capable of conferring untold wealth and even lift up a Kuchela to the status of a Kubera.

The sloka itself couched in the Saardoolavikreedita metre makes very fine reading and produces a very

pleasant impression on the ear, apart from the sentiments contained in it and the firm determination of the poet to stick to the Lord under all circumstances.

On receipt of this sloka, Vidyaranya, while very appreciative of the very high degree of desirelessness in Desika, thought that such a great person should not be permitted to suffer in penury and sent for Desika once again, and implored him to come to Vijayanagaram. The five slokas which form Vairagya Panchakam proper constitute the answer that Desika sent to the second request of Vidyaranya. Vairagya which is an abstract quality, and not a popular one at that, seems to have taken a beautiful shape in these slokas which are couched in exquisite poetry.

Now let those slokas themselves deliver Desika's message of Vairagya :

1st Sloka

ஸிலம் கிமநலம் பவேத நல மௌதரம்பாதிதும்
பய: ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கீழுந் தாரகம்-ஸாரஸம் |
அயந்ந மல மல்லகம் பதி படச்சரம் கச்சரம்
பஜந்தி விபுதா முதாஹ்யஹஹ குக்ஷித் : குக்ஷித் : || (1)

Will not the grain droppings in fields suffice to quell the stomach-fire (hunger)? Will not a palmful of tank water be sufficient to keep body and soul together? Will not a (discarded) piece of rag lying in the street and obtained without effort serve as a loincloth? And yet the learned ones for the sake of stomach (food) unnecessarily resort to Kings! What a pity!

Desika points out in this sloka how scholars unnecessarily resort to rich men and praise them to the skies just to obtain food and clothing for themselves.

... The emphasis here is on resort to the rich being unworthy of learned men. Nammalwar has, in his 'சொன்னால் விரோதம்' Tiruvoimozhi (III-9) already referred to, drawn attention to the utter impropriety of scholars (புலவீரர்கள்) going and praising rich men (செல்வர்கள்) just to get a portion of their dirty wealth (குப்பைக் கிளர்ந்தன்ன செலவம்). "Instead of doing so" Desika says here, "live on tank water and fallen grains in fields".

Note the pun on the word குகழித :

The exclamation அஹஹ is incidentally in answer to Vidyaranya's persisting, though with the best of intentions, in Desika seeking the help of the Vijayanagaram King :

2nd Sloka

ஜ்வலது ஜலதிக்ரோட க்ரீடத்க்ருபீட பவப்ரபா
ப்ரதிபட படு ஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடராநல :
த்ருணமபிஸாயம்ஸம்புல்லு மல்லிமதல்லிகா
பரிமளமுசாஷாசாயாசாமதேற நமஹிச்வராந் || (2)

Let the stomach-fire (ஜாடராக்னி) go on glowing with rows and rows of fierce tongues of flame matching the fire playing in the bosom of the ocean (வடவா முகாக்கனி - submarine fire). We shall not, with our words which exude the fragrance of the excellent jasmine that blossoms at evening-time, beg of any king even a blade of grass (the merest trifle).

In the first sloka, means of allaying hunger and thirst were referred to and the poet expressed surprise at learned men resorting to rich men and praising them. In this sloka speaking about himself in honorific plural

(வயம் - we) - Desika says that he is determined not to pray for any favours from kings, or rich persons possessing material wealth in abundance. He considers such an act as a sacrilege committed on the God-given power of speech which he possesses. That speech of his has the fragrance of the just-blossomed மல்லிகைப்பூ at the onset of evening during Vasantharitu. This is not the only place where Desika refers to the excellence of the fragrance exuding from his tongue (speech). In Srimad Rahasya Traya Sara in the sloka with which புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரம் winds up, he sings about his தந்நாபிநாளிகிரீநாளிக ஸ்ப்ருஹணீய ஸௌரபமுசாவாசா i.e., வாக்க which excels in fragrance that lotus which sprung from the navel of the Lord Himself. The purity of the fragrance of that lotus is lost because of contact with a தேவதாந்தரம் (Brahma) whom it holds aloft above the Lord Himself. Here a pure jasmine blossoming naturally and wafting its fragrance all round is referred to. That is Desika's வாக்கு which spreads fragrance all round. The words of Desika are thus இன்கவி. "தன்னாவில் இன்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்:" This sentiment of Nammalwar is reflected in Desika's words here. In sloka 19, of Yatiraja Saptati, Desika has sung about ஸ்வததே மமாத்ய ஸுபகாஸரஸ்வதீ my speech (now, because of my uttering the names and speaking about the glory of Ramanuja) shines sweet and beautiful.

Even if my hunger grows and grows, and my unappeased ஜூடராக்னி glows like the submarine fire (வடவாநலம் so called because it is supposed to be in the shape of a வடவா - female horse) - Desika says, I shall not prostitute my sweet and fragrant speech by employing it to ask of a favour from a மஹிச்வர. We can

recollect to ourselves here a similar sentiment contained in Sloka 28 of the Nyasa Tilakam : “ஸ்வாமிந் பாஹி தயஸ்வ தேஹி குசலிந் ஜீவப்ரபோ பாவய இதி ஆலாபாந் அவலேபிஷு ப்ரலபிதம் ஜிஹ்ரேதி ஜிஹ்வா மம.”

“My tongue feels ashamed to approach a haughty person and say to him, “My lord, my liege ! may you live long ! pray protect me, bestow your grace on me and be considerate towards me” and so on, when Thou art there to fulfil my slightest wish and prayer the moment I make an anjali to Thee.”

The word த்ருணம் means a blade of grass and indicates a mere trifle. It is interesting to note that in the sloka of Rahasyatraya Sara referred to above, the same word த்ருணம் is used to indicate wealth—

3rd Sloka

துரீச்வர த்வாரபஹிர் விதர்த்திகா
துராஸிகாயை ரசிதோயம் அஞ்சலி : |
யதஞ்சநாபம் நிரபாயமஸ்திமே
தநஞ்சயஸ்யந்தந பூஷணம் தகம் || (3)

To that state of being seated on the outer pial of the house of a bad lord (or master) here do I make this anjali; for I am indeed the (proud) possessor of that wealth which has the lustre of Anjanam (மை-collyrium) which is imperishable, and which is the jewel that adorned the chariot of Arjuna.

Till now the emphasis was on turning away from vain and haughty lords and rich men; be they kings, chiefs or some such. Now the positive content of Vairagya is brought into prominence in this sloka. பரமாத்மையோர்க்கத், விரக்த: அபரமாத்மகி. So goes the old saying. One should develop a desire for Paramatma

and a corresponding non-desire for what is not Paramatma, i.e., for earthly ends. It was assumed for the purpose of slokas 1 and 2 that the poet was not rich in worldly wealth. Even so, he refused to bow before a கரேந்தர and a மஹிச்வர. Now it is asserted that the poet has wealth, imperishable wealth, in the shape of Lord Sri Krishna the charioteer of Arjuna - Parthasarathy. Lord Sri Krishna's bounty to Kuchela was referred to and relied on in the preliminary sloka which preceded the 5 slokas which go to make up the Vairagya Panchakam. There he was the wealth-giver to Kuchela. Here He is referred to as wealth itself. It is a lustrous and luminous wealth. It has the dark splendour of Anjana. Anjana (மை) is used to reveal hidden treasures. But this Anjana is itself the greatest treasure.

Dhanam or wealth is by nature perishable. செல்வத்தின் நிலையாமை is proverbial. But here it is a நீங்காத செல்வம் as Andal would have it, நிரபாயம் தநம்.

This is the wealth that was the bright jewel of அர்ஜுன ரதம். Lord Parthasarathy is my imperishable wealth.

So no need for me to wait on any haughty lord. The குகைதி: of sloka 2. Here becomes a *dureeswara* an evil master. No one will ever catch me hanging on the doorstep, or seated on the outer pial, of such dureeswara waiting for favours and alms. Here I make my anjali to such dependence on such persons. அந்த தசைக்கு ஒரு கும்பிடு.

4th Sloka

சரீர பதநாவதிப்ரபு நிஷேவனாபாதநாத்
அபிந்தந தநஞ்சயப்ரசமதம் தநம் தந்தநம் |
தநஞ்சய விவர்த்தநம் தநம் உதூடகோவர்த்தநம்
ஸுஸாதனம் பாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதனம் ||

The wealth needed for putting down (extinguishing) the fire (of hunger) which feeds (thrives) on water, binds one to servitude towards the lords (rich persons) of this world till such time as the body falls down (i.e., till death) and hence it is worthless. That alone is real wealth which elevated Arjuna, which lifted up the Govardhana Hill, which is an object of worship for right-minded persons, which is a proper means to all (legitimate) desires, and which can never be done away with.

In the previous sloka reference was made to a dhanam or wealth; but the sound of dhanam was there in two words தருஞ்சய and தநம். In this sloka two kinds of wealth (தநம்) are talked of: but it is replete with the sound *dhanam* which occurs 11 times.

The first dhanam referred to is worldly wealth needed to appease hunger. Hunger is referred to as அப் இந்தந தருஞ்சய. தருஞ்சய is a kind of fire. Fire is usually fed by fuel,—firewood, charcoal, other combustibles and inflammables. But this fire thrives on water (அப்) which is its இந்தநம் fuel. To quench ordinary fire we pour water over it. But here is a fire which gets further kindled by the very water that we pour over it to quench it. We feel hungry and take food and water to appease the hunger. That hunger disappears for the nonce and appears again. The same process gets repeated again and again. This goes on till the end of life and the perishing of the body. Aghast at this the Alwar cries out: தூராக்குழி தூர்த்து எனை நாள் அகன்றிருப்பன்? Eating is like filling a bottomless pit. How long, O! Lord! how long am I to go on attempting to fill this bottomless pit?

The wealth which enables us to put down hunger is, as per the process evolved above, a lifelong job, involving lifelong servitude to earthly masters. It is தந்தம் — worthless. Sound of *Dhanam* occurs four times in this portion of the sloka:

The other *dhanam* (wealth), the only *dhanam* which deserves the name and is worth having, is described in the second half of the sloka in which the sound of *dhanam* occurs seven times.

Five great attributes of this *Dhanam* which has already been equated with Lord Sri Krishna are described. The first is that it is தருநய விவர்த்தம் that which fostered and elevated Arjuna. It was the same *dhanam* that was உதூட கோவர்த்தம் earlier, when He lifted up the Hill of Govardhanam. It is ஸுஸாதம், an easy means for the fulfilment of proper desires. He was pleased to declare from His seat in Arjuna's Chariot, மாமேகம் சரணம் வரஜ. And this great Acharya has given to us the true meaning, import and significance of that command in the *charama-sloka* in the following words:

ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்ய : யேந யேந இஷ்டஹேதுநா |
ஸஸ : தஸ்ய அஹமேவ ||

Whoever grieves at his inability to pursue the paths prescribed for attaining his desire, to him I am myself those paths. This is Desika's summary of *Charamasloka* and demonstrates how the Lord alone is our ஸுஸாதம், good, easy and wholesome means or உபாயம்.

It is again *abadhanam*, i.e., it has no *badha*—opposition or refutation. It is an irrefutable and incontrovertible factor. Finally it is ஸுமநஸாம் ஸமாராதம். ஸுமநஸ்—means a person with proper mind, i.e., well read and well disciplined. It also means a deva or god.

ஸமாராதநம் means good service or worship ; also gratification, delight. This dhanam is a delight to all right-minded persons and to all the gods. It is also a proper object of aradhana or pooja.

Instead of worshipping Mammon who is supposed to be the god of riches, Desika advises us to worship the Lord who is Himself Wealth *par excellence* by pointing out that He is *Sumānasam Samaradhanam*.

5th Sloka

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித்
நமயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் |
அஸ்திமே ஹஸ்திசைலாக்ரே
வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ||

There is no property whatsoever earned by my father: nor have I earned any thing at all. But there is for me my paternal grandfather's property in the shape of that sublime Object on the crest of the Elephant Hill, Hasthigiri.

According to Yagnavalkya Smriti as interpreted to us by Vignaneswara in the Mitakshara, a Hindu son has no right in the property earned by his father as his self-acquisition, during that father's lifetime. But in the property of the grandfather which on his death descended to the father, the son as soon as he is born obtains an interest. This is known as *apratibandha daaya* or unobstructed heritage. Vedanta Desika who was undoubtedly aware of this law depicts to us Lord Varadaraja of Kanchi as our unobstructed heritage. This is a wealth handed down to us not from the grandfather alone but by long succession even before him. எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம் முத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி as Periazhwar says.

There is further very great appropriateness in referring to Varada as பைதாமஹம் தநம். பிதாமஹ means of course paternal grand-father; but that is a term by which Brahma is known. Every one knows, and Desika himself has celebrated that fact in the only Sthala-puranam he has given to us in the shape of a Rahasya Grantha, - Hasthigiri Mahatmyam - that Brahma performed an Aswamedha Yaga in Kanchi and Lord Varadaraja emerged from the sacrificial fire of that Yaga. Thus Varada was acquired by Brahma who is ஸர்வலோக பிதாமஹன், and is for that reason பைதாமஹம் தநம். That is there for me, says Desika. What does it matter if my father did not earn anything or I myself earned nothing? I am wealthy beyond words because of the possession of this ancestral property, குலதனம்.

Lest Vidyananya and others may turn round and ask Desika: "You say Krishna is your wealth but where is Krishna now? He disappeared from the world long ago," Desika winds up his Vairagya Panchakam by pointing out "அஸ்தி". Here it is. I told you it is அநபாயம் and also அபாதநம். Krishna my wealth is still here as Varada on the top of Hasthigiri—கண்ணன் கரிகிரிமேல் நின்று அனைத்தும் காக்கின்றானே.

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம :

வாழி அருளாளர் வாழியணி அத்திகிரி
வாழி எதிராசன் வாசகத்தோர்—வாழி
சரணுகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றென்றை
அரணுகக் கொள்ளாதார் அன்பு.

சீரார்தாப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே
சரணம்.

ஸ்ரீபெருந்தேவி நாயிகா சமேத ஸ்ரீதேவாதிராஜ பரப்ரம்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

தூப்புல் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகள்

அருளிய

“வைரர்க்ய பஞ்சகம்”

ஸ்ரீ உபயவேதாந்த வித்வான் - சதுர்வேதசதக்ருது

ந்யாய வேதாந்த சிரோமணி - நாவல்பாக்கம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ண தாதாசார்யஸ்வாமி

(மாஜி - ந்யாய வேதாந்த பிரதமாசிரியர் -

ஸ்ரீபெரும்புதூர் உபயவேதாந்த பாடசாலை)

இன்தமிழில் இயற்றிய

பதார்த்தம் - பதார்த்த விளக்கம் - உட்பொருள்

பழமொழி கருத்துக்களுடன்

ப்ரகரித்தவர் :

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத பிரசாரணி ஸபை

(REGD.)

7, நாதமுனித் தெரு, தி. நகர் சென்னை-17

ஸ்ரீமத் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

வைராக்ய பஞ்சகம்

முகவுரை

உலகில் ஒவ்வொரு ப்ராணிக்கும் பிறக்கும் போதே பல விஷயங்களில் ஆசை ஏற்படுவது இயல்பு. ஆசையில்லாத பிறப்பே கிடையாது. குழந்தை பிறந்ததுமே தாய்ப்பாலை அருந்துவதும் ஆசையால் (இச்சையால்) தான். அந்த ஆசையானது அவரவர்கள் முன் ஜன்மத்தில் செய்த கர்மாக்களுக்கேற்றபடி மாறி மாறிப் பிறக்கிற ப்ராணிகள் தோரும் வேறு பட்டிருக்கும். உதாரணமாக புலி, சிங்கம், கரடி, யானை, ஆடு, மாடு, பாம்பு, பல்லி மனிதர் முதலிய பல ஜீவராசிகளுக்கும் அந்தந்த இனத்திற்குத் தக்கபடி அன்னபானம் (ஆஹாரம்) முதலியவைகளில் மாறுபட்ட ஆசையிருக்கிறது கண்கூடானது:

வாழ்க்கைக்கு உயிர்நாடி ஆசைதான். ஆசையில்லையென்றால் வாழ்க்கையுமில்லை. ஒரு விஷயத்தில் முயற்சிக்கத் தூண்டுவதும் ஆசைதான். ஒன்றிலுமாசையிராவிட்டால் நல்ல கார்யங்களைச் செய்வதற்கும் வழியில்லை. ஆகவே முன் ஜன்மாக்களில் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாகவே மானிடப் பிறப்பில் பிறந்த நமக்கு மற்ற ப்ராணிகளைவிட அறிவும் ஆசையும் பல விஷயங்களில் ஏற்படுவது இயற்கை. மற்ற ப்ராணிகள் “தேஹம் வேறு” “ஆத்மா வேறு” என்கிற விவேகமிராததால் தேஹத்தைப் பற்றி குறுகிய விஷயங்களையே, விரும்பி அதற்கேற்றபடி நடந்து கொள்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றிற்கும் அறிவு ஒரே மாதிரியானதுதான். சில ஆடு மாடுகள் தேஹாத்ம விவேகமீன்றியும் மற்றும் சில ஆடு மாடுகள் தேஹாத்ம விவேக முள்ளனவாக இருக்கின்றன—என்கிற வித்தியாசம் கிடையாது. மனிதர்களோ வென்றால் பலவிதமான நுண்ணறிவுக்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக யிருக்கிறார்கள். புத்தியின் மேன்மை இவர்களுக்கு அதிகமானது. அந்த புத்தி எந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றுகிறதோ அதில் முன் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் உண்டான ஒரு வித வாசனையால் அபிருசி (ஆசை) பிறக்கிறது. அதன் பிறகு அதைப் பெறுவதற்குரிய உபாயத்தில் முயல்கிறான்.

ஒவ்வொருவரும் சுகமாகவே வாழவேண்டியதுதான் மிக முக்கியம். அதற்குத் தேவையான பொருள் முதலியதைத் தேடி வைப்பதற்காக அவைகளில் ஆசையிருக்க வேண்டியதும் முக்கியமே. ஆனால் இக வாழ்க்கையை மாத்திரம் கருதாமல் இக பர இரண்டு வாழ்க்கையும் பெறக்கூடிய வழியில் நாம் செல்ல வேண்டும். அப்போது அதற்குத் தகுதியான விஷயங்களில் மாத்திரம் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விபரீதமான விளைவுகள் ஏற்படும். யார் யார் எதெதை விரும்பிப் பெறலாமென்பது அவரவர்க் கேற்றப்படி சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் சரீரம் முக்கியமான சாதனமாயிருப்பதால் அதையெல்லாரும் ரக்ஷித்தாகவேண்டும். அதற்கும் காலம் தேசம் மற்ற சூழ்நிலைக்கும் தக்கபடி வழிகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கருதயுகத்தில் வேறு விதம்தான். கலியுகத்தில் வேறுவிதம்தான். அப்படியே வசிக்கும் இடம் சந்தர்ப்பத்தையுமனுசரித்து மாறித்தானிருக்கும்.

ஆனால் எந்த காலம் தேசங்களில் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அடங்கி அதற்குத் தகுந்தபடி அவசியமான பொருள் முதலியவைகளிலும் பகவானுக்குச் சேஷம் (அவனுடைய பரிதிக்காக) என்று ஆசை (ராகம்) இருக்கலாமே 'யோழிய - இவை - நம் போகத்திற்குரிய தென்றும் இதற்குமேல் ஒன்றுமில்லையென்றும் ஒரு பற்றுதல் கூடாது. இதுதான் வைராக்யம். மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவனுக்கு புரமாத்மாதவிற மற்றவைகளில் ஆசை கூடாதென்பதற்கும் புரமாத்மாதான் உத்தமமான ஆனந்த ரூபமாயிப்பதால் அவனிடத்தில் முக்கியமான ஆசையும் மற்ற ஸ்வர்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களில் கொஞ்சமும் ஆசையில்லாமலும் தேஹபாத்ரைக்கு உரியவைகளிலும் தேஹம் இருப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கிற மாத்ரத்தில் பகவதராதனத்திற்காக வென்றும் இதுவே உயர்ந்த போகமென்கிற பற்றுதலில்லாமலும் ஆசையிருப்பது வைராக்யத்திற்கு பாதகமன்று. இவைகளில் இந்த மட்டத் தோடிராமல் ஆசையை வளர்த்தால் இதிலேயே மேல் மேல் அமுந்தச் செய்து மோக்ஷத்திலுமாயசையில்லாமல் செய்து விடும். அதனால்தான் மற்றவைகளில் ஆசையை விடவேண்டு

மென்கிறது. இதைத்தான் ஈசாவாஸ்யோபரிஷத்தில் "தேந த்யக்தே ந பஞ்ஜீதா:" என்று சொல்லுகிறது. பிறர் பொருள் முதலியவைகளில் எப்பொழுதும் ஆசை கூடாது. இதவும் அங்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் ஏதாவதொரு உபாயத்தைக்கொண்டு மோகூத்தைத்தான் பெற வேண்டுமாயினால் அப்போது மேற்கூறியவைகளில் மிகுந்த ஆசை வைக்கக்கூடாதென்கிற சாரமான விஷயத்தை இந்த வைராக்ய பஞ்சகத்தில் ஸாதிக்கிறார் ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமகா தேசிகன், இதில் முக்கிய கல்பத்தைப் பின்பற்றி நடக்கக்கூடிய தம்மைப்போன்றவர்க்குள்ள முதன்மையான வைராக்யத் தையே ஸாதிக்கிறார்.

அப்போதும் இந்த கேழ்வைக்கு இடமுண்டு. ஸ்ரீஸ்வாமி ஸாதித்தபடி எல்லாரும் இக்காலத்தில் விரத்தர்களாயிருக்க முடியுமாயென்று கேழ்வை வரும். ஸ்ரீஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலும் ஸ்ரீஸ்வாமிபோல் எல்லாரும் அவ்வளவு விரக்தர் களாகயிருந்திருக்க முடியாதாகையால் முக்கிய கல்பத்தைத் தான் முதலில் ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்க வேண்டும். அப்போது தான் சிலராவது அதன்படி நடந்துக் கொள்ளுவார்கள் என்றும் முடியாதவர்கள் அனுகல்பங்களை தாங்களாகவே பின்பற்றுவார்கள் என்கிற கருத்தாலும் இப்படி ஸாதித்தபடி. க்ருதயுகத்திலும் கலியுகத்தில் போன்றவர்கள் யிருந்திருப்பார்கள். கலியிலும் க்ருதயுகத்தில் போன்றவர்கள் சிலராவது அவச்யமிருப்பார்கள். அந்தமாதிரியான அதிகாரிகள் அந்த மாதிரியிருக்கலாம் என்றும் ஒருக்கால் கொஞ்சுக்காலம் முன்பு இந்தமாதிரி இருக்க முடியும். இப்போதுள்ள காலஸ்தியிலும் மற்ற சூழ்நிலையிலும் ஆஸ்திகர்கள் இந்தமாதிரி வைராக்யம் வைத்துக்கொள்ள முடியுமா. ஆகவே இப்போதிருக்க வேண்டிய வைராக்கியம் எப்படிப்பட்டதென்றால் நம்மாள் அடியோடு விடமுடியாத தாயும் கெட்டதாயுமிராத சாஸ்திரஸம்மதமான விஷயங் களில் சாதாரணமாக ஓரளவு ஆசையிருக்கலாம். மற்ற வைகளில் ஆசையை விடலாம்.

இக்காலத்தில் பலருக்கு உத்யோகமே வருத்தியாயிருக்கும் போது காலத்திற்கேற்ற அதிகாரிகளை அனுசரிக்காமல் இருக்க

முடியுமாவென்று கேழ்க்கலாம். முன் காலங்களில் வேருவிதமான வருத்தியிலிருக்க சௌகர்யமிருந்தது. பரவலாக அது யிருக்க இடமிராத இக்காலத்தில் ஆபத் வருத்தியாக மேற்கூறிய வருத்தியிலிருந்தாலும் ந்யாயமாக அந்த வருத்தியில் வருவதைக் கொண்டு த்ருப்தியடைந்து கிடைக்காத விஷயத்திலும் பிறர் பொருளிலும் ஆசையை இக்காலத்தில் விடமுடியும். இக்காலத்திலும் முக்கியவருத்தியில் சில பெரியோர்கள் இருக்கவேயிருக்கிறார்கள்.

எந்த காலத்திலும் இதர (வேறு) போகங்களில் உள்ள கெடுதிகளை நன்கு சிந்தனைசெய்து அவைகளில் அதிகப்பற்று தலில்லாமலும் பரமனைப் பெறுவதுதான் மிகுந்தது என்கிற எண்ணத்துடனும் இருக்க வேண்டியது அவச்யம். எப்போதும் இது ஏற்படுவதற்கு ச்ரமமில்லை.

காலரீதியில் நாம் இப்படியிருக்க வேண்டி இருக்கின்றதே என்று ஒரு அனுதாபத்துடன் ஆஸ்திகன் முடிந்ததைத் தவறாமல் செய்து அவச்யமில்லாத விஷயங்களில் ஆசையை வைக்காமலிருக்கவேண்டும்.

பல விஷயங்களில் ஆசையை வைத்து அது கூடாத போது ஆசையையும் விடாமல் இன்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கும் இந்த மாதிரியான உபதேசம் மிகுந்த ஆருதலை (மனச்சாந்தியை) ஏற்படுத்திக்கொள்ள ஒரு வழி காட்டியாகவும் பயன்படுகிறது.

தகாதவிஷயங்களில் அதிக ஆசையை வளர்த்தால் பல கேடுகள் அதனால் விளைந்து உலக வாழ்க்கைக்கே பங்கமும் ஏற்படும். பாம்போடு ஒரு கூறையில் பழகுவது போல ஆசையோடு நாம் பழகவேண்டியிருப்பதால் அதை ஓரளவுக்கு எல்லாருமே கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று எச்சரிப்பதாகவுமாகிறது—இந்த வைராக்ய பஞ்சகம். இதில் முதல் ச்லோகத்தில் ஸர்வேச்வரனை எக்காலத்திலும் அண்டியிருக்க வேண்டும் என்றும்—

2-வதுச்லோகத்தில் பிழைப்பிற்கு வழியிராதவனும் வீணாக சோர்வையுடையாமல் கிடைத்ததைக் கொண்டு த்ருப்தியடைய

வேண்டும் என்கிற கருத்தை ஒரு உதாரணத்தைக்காட்டி விளக்குகிறார்.

3-வது ச்லோகத்தில் புலிபசித்தால் புல்லைத் தின்னுமா என்பதுபோல் உணவிற்கு ஒன்றுமிராமல் மிகுந்த பசியினால் வாடினாலும் தகாத விஷயத்தில் இழியாதபடி மனஉறுதியுடன் இருக்க வேணும் மென்பதை உரைக்கிறார்.

4-வது ச்லோகத்தில் ஆயுள் பூராவும் பிறர்க்கே அடிமையாயிருந்துச் சேர்த்த பொருளும் அழியும் தன்மை வாய்ந்ததே. ஆகவே அப்படி காலம்பூராவும் விணுக்காமல் அழியாத செல்வத்தைப்பெற முயற்சியுங்களென்கிறார்.

5-வது ச்லோகத்தில் பிறர்க்கு அடிமைகொள்வதில் உள்ள பல கஷ்டங்களைக்காட்டி அதனின்றும் விலகும்படியும் இந்த அடிமை செல்வத்தை எம்பெருமானிடம் பெறுங்களென்றும் கூறுகிறார்.

6-வது ச்லோகத்தில் எல்லாருக்கும் பொதுவான நம் அத்தி கிரியிலுள்ள “வைத்த மாநிதி” இருக்கிறது. ஆகவே ஏழை பணக்காரர் என்கிற வித்யாசமிராமல் அந்த நீங்காத செல்வத்தைக்கொண்டு எல்லாரும் மிகுந்த தனவந்தர்கள் என்று எடுத்துக்காட்டுகிறார். இப்படி இன்னும் இதிலடங்கியுள்ள பல விசேஷங்களை கருத்துரை உட்கருத்து முதலியவைகளில் மேலே வ்யாக்யானத்தில் கண்டுகொள்ளவும்.

இந்த வைராக்ய பஞ்சகம் கச்சிமாநகரில் ஸ்ரீஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் வித்யாரண்யர் என்கிற அத்வைத ஆசாரியனுக்கும் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கும் ஏற்பட்ட ஒருஸம்வாதத்தில் உண்டானது. இதன் விரிவு மேலேயுள்ள அவதாரிகையில் உள்ளது. ஸ்ரீஸ்வாமியின் ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்திகளும் எவ்வளவோ தத்வார்த்தங்களைக்கொண்டது என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அடியேன் சிறிய அறிவுக்கெட்டின சில வற்றையே இப்புஸ்தகத்தில் ஆசார்யாளுடையவும் பகவானுடையவும் அனுக்ரஹத்தையே முன்னிட்டு கொண்டு எழுதியுள்ளேன். பெரியோர்கள் பிறையைப் பொருத்து அடியேனை அனுக்ரஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

—நாவல்பாக்கம் கிருஷ்ணதாதாஸு :

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிய

வைராக்ய பஞ்சகம்

(அவதாரிகை)

“சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான் பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியில்-ஓரொன்றுதானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேற்போமளவும் வாழ்வு” என்று அபியுத்தர்கள் பேசினபடி ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மகாதேசிகன் அருளிச் செய்த ஒவ்வொரு ஸ்ரீகுத்தியும் மனாரத்தன கர்ப்பமாக பல சாரார்த்தங்களை உள்ளே வைத்ததாகவே அமைந்திருக்கின்றன என்பது ரசிகர்கள் அறிந்த விஷயம். ‘வெள்ளை பரிமுக தேசிக ராய்’ என்று ஸ்வாமியே சாதித்தப்படி ஹயக்ரீவன் அநுக்ரகம் அடியாகவே எழுகின்றபடியால் அவைகள் அப்படியே அமைகின்றன.

இப்படி சாஸ்திரங்களிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் பலநூல்கள் ஸ்வாமீமுகமாக தோன்றின மாதிரி ஸ்தோத்திரங்களாயும் பலநூல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

யாகங்களில் அவ்வோதேவதைகளை பிரசாத உன்முகமாக செய்வதற்கு பலவிதமான ஸ்தோத்திரங்கள் ச்ருதியில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அற்பமான பலத்தை கொடுக்கக்கூடிய தேவதைகளையே ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டும் போது அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாயும் அவைகள் கொடுக்கும் பலனையும் அதற்கு மேலான மோட்சம் அளவாக உள்ள எல்லா பலன்களையும் ஒரு வியாஐமாத்திரத்தால் அளிக்கும் சர்வேஸ்வரன் விஷயமாக ஸ்தோத்திரம் செய்ய வேண்டியது சாஸ்திரத்தினாலும் கைமுதிக நியாயத்தினாலும் ஸித்தமாயிருக்கிறது. பகவானுக்கு இதனால் மிகுந்த திருப்தி என்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

இதை கருத்தில் கொண்டுதான் வியாச முனிவர் ஸ்ரீபாகவதத்தின் ஆரம்பத்தில்

“ஸ வாக்விஸர்க்கோ ஜனதாக விப்லவா: யஸ்மின்
ப்ரதி ஸ்லோக மபத்தவத்யபி | நாமான்யனந்தஸ்யசோங்
கிதானியத் ச்ருண்வந்தி காயந்தி க்ருந்தி ஸாதவ : ||

ஒவ்வொரு ஸ்லோகமும் அபத்தமான (தவறான) சொற்கள்
நிறைந்திருந்தாலும் அவைகள் சர்வேஸ்வரனை பற்றினவை
களாக இருந்தால் எல்லா பாபங்களையும் போக்கடிக்க
வல்லவை. அப்படியே பகவானுடைய குணங்களை குறிக்கிற
சொற்களை, பகவானிடத்தில் பக்தி உள்ள பெரியோர்கள் கேட்
பதும், பாடுவதும், சொல்வதும், செய்கிறார்கள். ஆகையால்
அதற்கு நிகர் எதுவுமில்லை என்று சொன்னார். ஆகவேதான்
எல்லா ஆசாரியர்களும் பகவானைப் பற்றி ஸ்தோத்திரம் செய்
கிறார்கள்.

அதேமாதிரி ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மகாதேசிகன் பல ஸ்தோத்
திரங்கள் அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதேபோல் சில சந்தர்ப்பங்
களில் அருளிச்செய்கிற ஸ்லோகங்களும் பல உள்ளன. அவை
எல்லாம் பரம தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களை வெளியிடுபவை
களாகவே இருக்கும்.

ஸ்ரீஸ்வாமி ‘காஞ்சிபுரத்தில் உஞ்சவிருத்தி’ செய்துக்
கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பதை ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு பால்ய சுருத்
தான வித்யாரண்யர் என்கிறவர் தான் விஜயநகரத்தின் அரசு
னிடம் ஆஸ்தான வித்வானாக இருத்த சமயத்தில் கேள்விபட்டு
இவரைப்பற்றி ராஜாவுக்கு அறிவித்து இவருக்கு வேண்டிய
பொருளுதவியை செய்விப்பதாய் ஒரு பத்திரிகை எழுதி
ஸ்ரீஸ்வாமி சன்னதிக்கு அனுப்பிவைத்தார். அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
ஏற்பட்டது “வைராக்ய பஞ்சகம்.”

அந்த பத்திரிகைக்கு பதிலாக உடனே ஸ்வாமி பதிலெழுதி
அனுப்பியதே முதல் ச்லோகம்.

அந்த ச்லோகத்தின் மூலம் ஸ்ரீஸ்வாமியின் வைராக்யத்
தைக் கண்டு மனம் பூரித்து “இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமிகளுக்
கல்லவா நாம் கைங்கர்யம் செய்வது ஸ்வரூபம், என்று
எண்ணம் கொண்டு மறுபடியும் பத்திரிகையின் மூலம் “விஜய
நகரம் ராஜனிடம் வந்தால் ஸ்ரீஸ்வாமியினுடைய கஷ்டம் தீரும்”

என வித்யாரண்யர் தெரிவித்ததற்கு பரமவிரக்தரான் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் மீண்டும் பதிலெழுதி அனுப்பியவை களே மற்ற ஐந்து ஸ்லோகங்கள். ஆதலால் பின்னூல் சொல்லப் பட்ட ஐந்து ஸ்லோகங்களே “வைராக்ய பஞ்சகம்”. முதல் ஸ்லோகம் பின்வரும் ஐந்து ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களையே சுருக்கிச் சொல்லுவதால்—இம் முதல் ஸ்லோகத்தையும் சேர்த்து ஆறு ஸ்லோகங்களாக “வைராக்ய பஞ்சகம்” அனுசந்தானம் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

இம்மாதிரியாக—“இவ்வைராக்ய பஞ்சகம்” அனுசந்தானம் செய்யும் வகையிலும் சில மாறுபாடு இப்பொழுது இருந்து வருகிறது. ஆனால் நான்காவது ஸ்லோகத்தை பின்னும்—ஐந்தாவது ஸ்லோகத்தை முன்னும்—சொல்வது பூர்வர்கள் அனுசந்தானம். முன்னோர் சென்ற முறையை பின்பற்றி இங்கு மூலமும், உரையும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ் “வைராக்ய பஞ்சகம்” ஸ்தோத்திரத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிந்தால் அர்த்தம் (தனம்) தானாகவே வரும்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிய

“வைராக்ய பஞ்சகம்”

ஸ்தோத்திரத்தை

தினந்தோறும் காலையில் துயிலெழுந்ததும்
ஒருமுறை அனுசந்தானம் செய்து வந்தால்
பேரருளாளன் அநுக்ரஹமும் - நீங்காத
செல்வமும் - மனம் அமைதியும் - பெற்றவ
ராய் இவ்வையத்து வாழ்க்கையில் இன்புற்ற
இருப்பீர்கள்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமந் வேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிய

“வைராக்ய பஞ்சகம்”

ஸ்ரீமான் வேங்கடநாதார்ய கவிதார்க்கிக கேஸரி |
வேதாந்தாசார்யவர்யோமே ஸந்நிதத்தாம் ஸதாஹ்ருதி ||

மூலம்

1. கேஷாணி கோண சதாம்ச பாலந கலா தூர்வார
கர்வாநல
கூப்பயத்கூப்த்ரநரேந்த்ர சாடுரசநா தந்யாந்
நமந்யா மஹே |
தேவம் ஸேவிதுமேவ நிச்சிநுமஹேயோஸௌ
தயூரானு : புரா
தாநா முஷ்டி முசே குசேலமுநயே தத்தேஸ்ம
வித்தேசதாம் ||

பதவுரை

கேஷாணி—பூமியின்,
கோண—மூலையில் உள்ள
சதாம்ச—நூறில் ஒரிடத்தை
பாலநகலா—ஆளுவதால்
உண்டான
தூர்வார—அடக்கமுடியாத
கர்வாநல—கர்வமாகிற தீயினால்
கூப்பயத்கூப்த்ர—கலக்கமடைந்த
கூப்த்ர—அல்பனான
நரேந்த்ர—அரசனிடம்
சாடுரசநா—வேடிக்கையான
வார்த்தைகளைச் சொல்வதால்
தந்யான்—தன்யர்களை
நமந்யா மஹே—மதிக்கமாட்டோம்
தேவமேவ—பகவானையே
ஸேவிதும்—ஸேவிப்பதாக

நிச்சிநுமஹே—தீர்மானித்து
உள்ளோம்
ய :—யாதொரு
தயூரானு :—தையுள்ளவனான
அஸௌ—இந்த பகவான்
புரா—முன்பு (கிருஷ்ண
வதாரத்தில்)
தாநா முஷ்டி—ஒருபிடி அவலை
முசே—கொடுத்த
குசேலமுநயே—குசேலர் என்கிற
முனிக்கு
வித்தேசதாம்—குபேரனுடைய
ஐச்வர்யத்தை
தத்தேஸ்ம—கொடுத்தாரோ
(அந்த தேவாநி தேவனையே
ஸேவிக்க விரும்புகிறோம்)

பதார்த்த—விளக்கம்

ஏழு தீவீபங்களைக்கொண்ட இப்பூவுலகின் ஏதோ ஒரு
மூலையில் எத்தனையிலோ ஒரு பாகமான இடத்திற்கு அரசனாக
யிருந்து ஆளுகின்ற மிடுக்கினால் தலைமேல் உச்சநிலையை

அடைந்து அடக்கமுடியாத அஹங்காரத்தால் கண்மணி தெரியாமல் கலங்கிக் கிடக்கின்ற அல்பர்களான அரசர்களை அடுத்து அவர்கள் முகோல்லாஸமாக அவர்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அதனால் பெறும் திரவ்யத்தையோ—புகழையோ கொண்டு சந்தோஷ முற்றிருப்பவர்களை நாம் நினைக்கமாட்டோம்.

ஆனால்-எந்த பரம தயானுவான மஹாப்ரபுவானவன் முன்பு ஒருகால் (கிருஷ்ணாவதார காலத்தில்) ஒரு பிடி அவலை உபகாரமாகக் கொடுத்த குசேல முனிவர்க்கு குபேரனுடைய ஐச்வர்யத்தை அளித்தாரோ அந்தப் பேரருளாளரான ப்ரபுவைத் தான் நாம் எந்நிலையிலும் ஸேவிப்பதாக நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

உட்பொருள்

தத்வ—ஹித—புருஷார்த்தங்களில் தெளிவு உடையவர்கள் அற்ப சாரங்களாயும்—பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு விரோதியுமான—இவ்வுலக சுகங்களில் ஆசையற்று சாச்வதமான மஹா உண்மைபான ஆநந்த்ருபமான பகவானுடைய சரணரவிந்தங்களில் ப்ரேமத்தோடு அதையே தாரகமாயும்—போஷகமாயும்—மஹாபோக்யமாயும் நினைந்திருக்கவேண்டும்.

பரமாத்மா தவிர மற்றவைகளில் ஆசையற்றவனுக்குத் தான் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகும். இதுதான் வைராக்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது. மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு வைராக்யம் மிக முக்யமென்கிற சாஸ்த்ர ஸாரத்தையே இதனால் உலகிற்கு வெளியிடுகிறார்—வேதாந்த குருவான ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன்.

சிறிய பயனைக் கோராதீர்கள். பெரிய பயனையே கோருங்கள். பெரியபலம் மோக்ஷமே. இம்மோக்ஷத்திற்காக ஸர்வேச்வரனை அடுப்பதே நல்லது என்பதையும் இந்த முதல் ஸ்லோகத்தில் தெரிவிக்கிறார்—முதல் ரீதியாக.

(இம் முதல் ஸ்லோகத்தைப் பார்த்ததும் வித்யாரண்யர் வெட்கித்து கொஞ்சநாள் கழித்து மீளவும் முன்புபோல்

ஒருபத்திரிகை ஸ்வாமிக்கு எழுதி அனுப்ப—அதற்கு மறுபடியும் தன்னுடைய த்ருடமான கவராக்யத்தைப் பின்வரும் ஐந்து ஸ்லோகங்கள் மூலம் தெரிவித்தார்).

பழமொழி—கருத்து

முதல் ச்லோகத்தில் பகவத்கீதையில் :

“காமஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா :

ப்ரபத்யந்தே2 ந்யதேவதா: |

தம்தம் நியம மாஸ்த்தாயி ப்ரக்ருத்யா நியதார்ஸ்ஸவ்யா ||”

பல விஷயங்களில் மிகுந்த ஆசையுண்டாகி அதனால் தவ ஜ்ஞாநமிழந்து, வெகு நியமங்களோடு மற்ற தேவதைகளை உபாஸிக்கிறார்கள்.

அவ்வோதேவதைகள் கொடுக்கும் பலமானது “அந்தவத்து பலம் தேஷாம்” அவை கொடுக்கும் பலம் சிறியது. என்னை ஆசிரயிப்பதும் சுலபம். நான் கொடுக்கும் பலமும் அதிகம் ஆகையால் என்னையே ஆசிரயிங்கோள் என்று சோன்ன சாஸ்த்ரார்த்தங்கள், “க்ஷுத்ரநரேந்த்ர”, “தேவம்ஸேவிதும்” “யோஸளதயாளு:” என்கிற பதங்களால் ஸுசிதங்களாக கின்றன !

2-வது ஸ்லோகம்

(அவதாரிகை)

ப்ரபுக்களை ஜீவனத்திற்காக அனுகவேண்டியதில்லை யென்றால்—ஏழையான ஒருவன் பிறரை நாடாமல் எப்படி ஜீவிக்க முடியுமென்றால் - அதற்கும் வழிகாட்டுகிறார் வேதாந்தா சார்யரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன்—இந்த இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில்.

மூலம்

2. ஸிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம் பாதிதும்
 பய : ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம் |
 அயத்ந மல மல்லகம் பதி படச்சரம் கச்சரம்
 பஜந்தி விபுதா முதா ஹ்யஹஹ குக்ஷித: குக்ஷித: ||

பதவுரை

ஒளதரம்—வயிற்றிலுள்ள
 அநலம்—அக்னியை
 பாதிதும்—அடக்குவதற்கு
 ஸிலம்—வயவில் இரைந்த
 தான்யங்கள்

அநலம்—போதாதா
 பவேத்திம்—(ஆகுமா)
 ஸாரஸம்—குளத்திலுள்ள
 ப்ரஸ்ருதி பூரகம்—ஒரு கை
 நிறைந்த

பய :—ஜலமானது
 தாரகம் ந கிமு—ப்ராண
 தாரமாகாதா
 பதி—மார்கத்தில்

அயத்ந—யத்ருச்சையாகக் கிடைத்த
 மல மல்லகம்—அரைத்துண்டான
 கச்சரம்—அழுக்கடைந்த
 படச்சரம்—கந்தைத் துணியானது
 போதும்

[இப்படி யிருந்தும்]
 விபுதா:—அறிஞர்களும்
 முதா—வினாக
 குக்ஷித:—வயிற்றுக்காக
 குக்ஷித:—அரசர்களே
 பஜந்தி—அடுக்கிறார்கள்
 அஹஹ—[ஆஹா-ஆஹா] என்ன
 கஷ்டமான நிலை.

பதார்த்த—விளக்கம்

வயிற்றிலிருக்கும் ஜாடராக்னியை அடக்குவதற்கு வயல்
 களில் இரைந்து கிடைக்கும் தான்யங்கள் போதாதா ?

ஏரி குளங்களிலிருக்கும் சுத்தமான ஜலமானது தாகத்தைப்
 போக்கி சரீரத்தைக் காக்காதா ?

உடுப்பதற்கு வழியில் தானாகக் கிடைக்கும் கந்தல் துணி
 கள் இல்லையா ?

இப்படி—இருந்தும்—இருக்கச் செய்தேயும்—நல்ல விவேகி
 களும் வயிற்றை வளர்ப்பதற்காக அரசர்களிடம் (பணக்
 காரர்களிடம்) சேவைபுரிகிறார்கள். அந்தோ ! என்ன கஷ்டம் !!

உட்பொருள்

பிறக்கும் பொழுதே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பசியும்—
தாகமும்—கூடவே ஏற்படுகின்றன. அதற்கு வழிவகையும்
கட்டாயம் செய்யவே வேண்டும்.

சரீரத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டியதே. ஆனாலும், அதற்
காக சாஸ்த்ரம் வகுத்த வழியைப் பின்பற்ற வேண்டுமே தவிர
கண்டபடி யாசித்து (ஆர்ஜனம் செய்து) அலைவது உசிதமன்று.
தானாகவந்த சாஸ்த்ர சம்மதமான அன்னபானாதி போகங்களைத்
தள்ளவேண்டியதில்லை. ஆனால் அப்படிச் சிடைக்காதபோது
அதற்காக வருந்தி வெவ்வேறு வழியால் அதைப் பெறுவதற்கு
முயற்சிப்பதும் நன்றன்று.

ப்ரயத்னமில்லாமல் சிடைக்கக் கூடிய-மறையுருவி
போன்ற ஏதேனும் ஒன்றை உடுத்திக் கொண்டும்-சுலபமாக
அகப்படுகின்ற கிழங்கு, பழம் முதலிய ஏதோ ஒன்றை உண்டும்
ஏதோ ஒரு இடத்தில் படுத்தும்-காலம் கழிக்கின்ற மஹான்கள்
தான் உத்தமர்கள்.

அந்தந்த தேசகால சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்கபடி தர்மசாஸ்த்
ரங்களில் சொன்னபடி தன் தேஹ யாத்ரையை (இவ்வுலக
வாழ்க்கையை) நடத்தவேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற
வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான ஆகாரசுத்தி விஷயம் கெட்ட
பிறகு மற்றது எதுவாகவிருந்தாலும் கடகால் சரியிராத கட்டடம்
போல் பயனற்றதாக ஆகிவிடுமென்று-மிகவும் நம்மிடம் மிக
கஞ்ஞையினால் இந்த ஸ்லோகத்தின் மூலம் பரமஹிதத்தைச்
சொல்லுகிறார் வள்ளலான ஸ்ரீமந் நிகமான் த மஹாதேசிகன்.

[இந்த இரண்டாம் ஸ்லோகத்தின் பொருளழகு
போல் சொல்லழகும் அமைந்திருப்பதை வாசகர்கள்
நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இதுதான் ஸ்ரீஸ்வாமியின்
ஸ்ரீஸூக்திகளில் அமைந்து இருக்கும் தனிமையான
ஏற்றம்]

இதனால் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதானது—ஒவ்
வொருவரும் பிறக்கும்பொழுதே கர்யபூதமானதப் பிறக்க

முடியாது. அப்படி சிலர் பிறந்தாலும்— அந்த செல்வம் அவன் வாழ்நாள் பூராவும் நிலைத்து இருக்கும் என்று சொல்லவும் முடியாதாகையால் அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் கிடைத்ததைக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும். தனக்கு மேல் மேல் நல்ல அந்தஸ்திலிருப்பவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது எல்லோரும் ஏழையே ஆகிறார்கள். ஆனாலும் தனக்கும் கீழ்த்தரத்தில் வாழும்வர்களைப் பார்க்கும்பொழுது எல்லோரும் மேம்பட்டவர்களாகவே ஆகின்றனர்—என்று ஒருவிதமாக மனதைத் தேற்றிக்கொண்டால் இகசுக வாழ்க்கையுமடைந்து—பின்னால் நந்தியுமடையமுடியும் என்பதை உணர்த்துவதற்காக கடைசியான கஷ்ட நிலையிலேயும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியும் என்பதை இச் சுவோகத்தால் அறிவிக்கிறார் நம் ஆசார்யரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த குரு.

ஒருவன் வானமளாவிச் சென்றாலும்—பாதாளம் வரைச் சென்றாலும்—பூமி முழுமையும் அலைந்து திரிந்தாலும்—அவன் கொடுத்து வைக்காததை அடையமுடியாது. ஆகையால் அதற்காக கண்டவழிகளிலும் இறங்கினாலும் பயனில்லை. கெடுவதான மிகுதியாக நிற்கும் என்பதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு இந்த இரண்டாவது சுவோகத்தில் அப்படியிருக்குமவர்களை எச்சரிக்கிறார் பரமகாருணிகரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்—இரண்டாவது ரீதியாக.

பழமொழி கருத்து

2-வது சுவோகத்தில்: ஜ்ஞாநியாயிருக்கிறவனுடைய ஆத்ம யாந்ணுக்கு தாரக, போஷக, போக்யங்கள், “உண்ணும் சோறும் பருகு நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும், எங்கும் எல்லாருக்கும் ஸுகமாக கிடைக்கக்கூடிய பரமாத்மா. “எரிலம்” “பய:” “அயநம்”, என்னும் பதங்களால் ஸுசிதமாகிறது. அதேபோல் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச் சுவோகம், இவையும் இந்த சுவோகத்தில் நன்கு விளக்கப்படுகின்றன.

அம்மாதிரியே பகவானுடைய இரைந்த கல்யாண குணங்களும், அவனுடைய வடிவமுகம், நாம ஸங்கீர்த்தனமும், இவை முன்றும். வ்யங்க்யமாக இந்த சுவோகத்தில் சொல்லப்படுகின்றன!

மூன்றாவது ஸ்லோகம்

(அவதாரிகை)

வெகுநாள் ஆஹாரமில்லாமல் ச்ரமப்பட்டு அதனால் தாள் முடியாத பசியேற்பட்டால் அப்போதாவது அரசர்களை (பணம் படைத்தவர்களை) நாடும்படிநேராதாயென்றால்—அதற்கும் வழி வகுத்துத் தருகிறார்—இம் மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில்.

மூலம்

3. ஜ்வலது ஜலதி க்ரோட க்ரீடத்க்ருபீட பவ ப்ரபா
ப்ரதிபட படுஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடரா நல : |
த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸம்புல்ல மல்லி மதல்லிகா
பரிமளமுசா வாசா யாசாமஜேற ந மஹிச்வராந் ||

பதார்த்தம்

ஜலதி—சமுத்திரத்தின்	[அதற்காக]
க்ரோட—நடுவில்	த்ருணமபி—சிறிய துரும்பையும்
க்ரீடத்—ஜ்வலிக்கிற	வயம்—நாம்
க்ருபீடபவ—வடவாக்கினியின்	ஸாயம்—அந்தி வேளையில்
ப்ரபா—சுடர் போன்ற	ஸம்புல்ல—நன்றாக மலர்ந்த
ப்ரதிபட—சம சக்தியுள்ள	மல்லி மதல்லிகா—உயர்ந்த
படுஜ்வாலா—கம்பீரமான ஜ்வலை	மல்லிகைப் பூ போல்
கனையுடைய	பரிமளமுசா—வாசனைமிக்க
மாலா—வரிசைகளால்	வாசா—சொல்லால்
ஆகுல:—பரவாநின்ற	மஹிச்வரான்—அரசர்களை
ஜடராநல:—ஜடராக்கினியானது	ந யாசாமஜேற—யாசிக்க
ஜ்வலது—எரியட்டும்	மாட்டோம்

பதார்த்த—விளக்கம்

ஜடராக்கியானது—சமுத்திரத்தில் எப்பொழுதும் சுடர் விட்டு எரியும் வடவாக்கிபோல்—எரிந்தாலும், அந்தியம்போதில் மலர்ந்த மல்லிகைப் பூவைப்போல் ம்ருதுவான சொல்லைக் கொண்டு ப்ரபுக்களிடம் யாசிக்க மாட்டோம்.

உட்கருத்து

பசி மிகுதியாகி ரொம்பவும் வாட்டம் ஏற்படும் தருணத்திலும் அந்தப் பசியடங்கத் தேவையான பெரும் பொருளையாசிக்க வேண்டியிருக்க— அப்பொழுதும் ஒரு சிறிய துரும்பையும் யாசிக்க மாட்டோமென்றால்—அப்போது பட்டினியாக உயிரை விடுவதா? அந்நிலையில்—அதாவது பசியால் ப்ராணன் போகுமோவென்று சங்கிக்கும்படியாக இருந்தால்—தாமரை இலையில் ஜலம் ஓட்டாததுபோல் இவனிடமும் அப்போது பாபம் ஏற்படாது—என்று சாஸ்த்ரம் அனுமதி தருகிறபடியால்—எந்த விடத்தில் இருந்தும் அன்னத்தைச் சாப்பிடலாம். எவ்வாறு இந்தப்படி பொருந்துமென்றால்—பகவானையே நம்பி இருக்கின்ற நமக்கு அந்த மாதிரியான நிலை ஏற்படாது. ஏற்பட்டாலும்—இரண்டாவது ச்லோகத்தில் சொன்னபடி—ப்ராணனை காப்பதற்கு வேறு வழியுமிருக்கின்றது.

ப்ரபுவினிடத்தில் சென்று யாசிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவசிய மேற்பட்டாலும் “கொள்ளக் குறைவிலன்” எனப்படும் ஸர்வேச்வரனிடத்தில் யாசிப்பது தவிர மற்ற ப்ரபுக்களிடத்தில் கூடாது.

ஜீவித காலம்வரை அவனவன் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த கர்மாக்களுக்கிடாக எப்படியும் இவ்வுலகில் அவரவர் நித்ய வாழ்க்கை நடந்தே தீரும். ஆகையால் அதற்குச் சோகிக்க வேண்டியதில்லை. “சென்ற நிமிஷம்வரை—நம்மைக் காப்பாற்றியவன் அடுத்துவரும் நிமிஷங்களிலும் நம்மைக் காப்பாற்றுவான்” என்கிற திடநம்பிக்கையைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருவருடைய வாக்கரனது மணம் பெறுவது எப்பொழுதும் பகவானுடைய குணம் முதலியவைகளைச் சொல்லுவதாலாகையால்—அந்த வாக்கை வேறுவிதமாக உபயோகப்படுத்தினால் அதன் பெருமை போய்விடும். நாம் சென்று யாசிக்கும் ப்ரபுசின் சித்தம் எப்படி இருக்குமோ என்கிற பயத்தோடு இருப்பதால்—தழுதழுத்த குரலோடு நடுக்கம் தோற்றச் சொற்கள் புரியவேண்டியதிலிருக்கும் கஷ்டத்தையும் காட்டி

இதன் மூலம் அற்பமான அந்தஸ்தை உடையவர்களை அனுக வேண்டாமென்கிறார் இந்த முன்னுவது ச்லோகத்தின் மூலம் ஸ்ரீமான் வேங்கடநாதார்யன் முன்னுவது ரீதியாக.

(அஞ்சாமல் — இஷ்டப்படி — எதையும் — எப்படியும் — தாராளமாக — கேட்கக்கூடிய மிக உதாரனாயும் — மஹா ப்ரபுவுமான — சர்வேச்வரனிடத்தில் வாக்கை உபயோகப்படுத்தாமல் மற்றவர் இடத்தில் உபயோகிப்பது தகாது. இதனால் பரமைகாந்திகள் இருக்கவேண்டிய படியை அறிவிக்கிறார் பேரருளாளனைச் சிந்தையில் கொண்ட கவிதார்க்கிககேசரியான ஸ்ரீமந்ரிகமாந்த குரு.)

பழமொழி—கருத்து

3-வது ச்லோகத்தில் : மோகும் தவிற மற்ற சிற்றின் பங்களில் ஆசையாகிறநெருப்பு வாட்டினாலும், அதைக்கோரி தேவதாந்தரங்களை அனுகக்கூடாதென்கிற பரமைகாந்திகளுடைய இருப்பு தேவதாந்தர பலாந்தரஸங்க த்யாகம் (அதாவது வேறு தேவதைகளிலும் வேறு பலங்களிலும் ஈசையற்றிருக்கையானது, “படுஜ்வாலாகுல:” “த்ருணமபி.”, “மஹிஸ் வரான்” என்னும் பதங்களால் ஸ்பஷ்டமாகவே அறிவிக்கப்படுகிறது.

நான்காவது ஸ்லோகம்

(அவதாரிகை)

அல்பமானதைப் பெறுவதற்காக உயிருள்ளவரை அல்பமான செல்வந்தர்களை அடுத்து அவர்களைப் புகழ்ந்து வாழ்க்கையை நடத்துவதைவிட்டு—நீங்காத செல்வந்தரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானையே பெற விரும்புங்களென்கிறார் இந்த நான்காவது ச்லோகத்தில்.

4. சரீர பதநாவதி ப்ரபு நீஷுவனாபாதநாத்
அபிந்தன தநஞ்ஜய ப்ரசமதம் தனம் தந்தனம் |
தநஞ்ஜய விவர்தநம் தனமுதாட கோவர்த்தநம்
ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுபாஸாம் ஸமாராதனம்||

பதார்த்தம்

சரீரபதநாவதி = சரீரம் விழுமளவும்

ப்ரபு—ஒரு ப்ரபுவினிடத்தில்

நிஷேவண ஆபாதநாத்—

அடிமைச்செய்வதால் வந்த

தனம்—பணமானது

அபிந்தன—மேகத்தில் உண்டாகிற

தநஞ்ஜய—மின்னல் போல்

ப்ரசமதம்—உடனே அழிவதால்

தந்தனம்—நச்வரமானது

(அழியக் கூடியது)

[ஆகவே]

தநஞ்ஜய விவர்தனம்—அர்ஜுன

னைப் போஷித்தவராயும்

உதூட—உயரே தூக்கப்பட்ட

கோவர்தனம்—கோவர்தன

மென்கிற மலையை உடையவ

ராயும் உள்ள

தனம்—தனமானது

அபாதநம்—அழிவில்லாததாயும்

ஸுஸாதநம்—நல்ல ஸாதனமாயும்

ஸுமனஸாம்—ஸாதுக்களுக்கு

ஸமாராதனம்—தருப்தி செய்கிற

தாயும் உள்ளது.

பதார்த்த—விளக்கம்

சரீரம் விழுமளவும் ஒரு ப்ரபுவை அண்டி—அதனால் கிடைக்கக்கூடிய தனம் (பொருள்) ஆனது—மின்னல்போல் தோன்றி மறையக்கூடியதே: அர்ஜுனனுக்கு நல்ல அபிவ்ருத்தியை அளித்தவராயும்—கோவர்த்தன பர்வதத்தைக் குடையாகத் தாங்கினவராயும்—சுகமான. ஸாதனமாயும்—மஹான்களுக்கு நன்றாக ஆராதிக்கத் தகுந்தவனாயும்—அழிவில்லாமலுமிருக்கின்ற—இந்த சாச்வதமான தனமான கரிகிரி கண்ணனென்னும் நீங்காத செல்வத்திருமாலான—ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருக்கின்றார். ஆதலால் இந்த சாச்வதமான தனமான கச்சிநகர் கரிகிரி கண்ணனை அனுகூலம் ஒரு குறையும் வராது. ஸாதுக்களெல்லாம் இந்த அத்திகிரி அருளாளனையே அருத்தித்து ஆனந்தம் அடைந்தார்கள்.

உட்கருத்து

ஆயுள் பூராவும் பல கஷ்டங்கள்பட்டு—ப்ரபுவின் முகங் கோணாபடி—அவனிடம் சேவை புரிந்ததால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பணம்—எவ்விதமாகிலும்—இயற்கையாகவே அழியக்கூடியதே தவிர நிலையாய்—நிற்காது. அப்படி அச்செல்வத்தை நம்மை விட்டு நீங்காத செல்வமாகவும் நிறுத்தவும் முடியாது. பொருளை

சம்பாதிப்பதில் கஷ்டம். அப்படி சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளை ரக்ஷிப்பதில் வெகு கஷ்டங்கள் உள்ளன. அவ்வாறு ரக்ஷிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சிலவு ஏற்படும்பொழுது பெரும் துக்கம் ஏற்படுகின்றது. பல ச்ரமங்கள்—நடுவில்—காலம்—வரும்பொழுது—பொருளைத் தும்—இவனிடமிருந்தும் சென்றும் விடுகின்றன. இதனால் வெகுசஞ்சலங்கள்தான் உண்டாகின்றன.

கண்ணனாகிற மாநிதியானது ஒருவராலும் எக்காலமும் அழிக்கமுடியாதது. மற்ற பொருள்களால் ஏற்படக்கூடிய இன்பங்கள்—(1) அல்பம் (2) அஸ்திரம் (3) துக்கத்தினால் உண்டாகின்றன. துக்கத்தோடு கூடினது முடிவில் துக்கத்தையே விளைவிக்கக்கூடியது ; தன் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதது; விபரீத வருத்தியை உண்டு பண்ணக்கூடியது—என்கின்ற தோஷங்களுண்டு.

பரம் பொருளாகிற மாதவன் என்கிற ஆனந்தக்கடலில் மேற்கூறிய ஒரு குற்றமுமிராததோடு அந்த அருளாளனிடம் எல்லா ஆனந்தங்களும் பூர்ணமாக இருக்கின்றன. •

“உண்ணும் சோறும்—பருகி நீரும்

தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்”

“ஊனேறு செல்வத்துடன் பிறவியான் வேண்டேன்”

• “எக்காலத்தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில்

மற்றெக்காலத்திலும் யதொன்றும் வேண்டேன்”

என்றும் சொல்கிறபடியும்—பரமாத்மாவின் அனுபவத்தில் எல்லா ஆனந்தங்களும் அடங்கியிருக்கின்றனவென்று ச்ருதிகள் கூறுகின்றபடியும்—அதுதான் உயர்ந்தது. அப்பேரருளானனைச் சரணமாக அடைந்தவர்களை அவன் ஆபத்தினின்றும் காப்பாற்றியுள்ளதைக் கணக்கிட முடியாது.

அழிவில்லாத ஸாதனமாயும்—சுலபனாயும்—ஆச்ரயித்தவர்களிடத்தில் மிகுந்த வாத்தல்யமுள்ளவனாயும்—அவர்களிடம் வழக்காக நடப்பவனாயும்—தன் மேன்மையையும் அவர்கள் சிறுமையையும் பாராமல்—ஸகா (சினேகிதன்) போல் சமமாகப்

பழகுபவனாயும்—எல்லா லாபங்களையும் சாச்வதமான மோகஷத்
தையும்—அற்ப வ்யாஜத்தால் அளிக்கின்றவனாயும்—அனைவ
ராலும் விரும்பக் கூடியவனாயும் இருக்கின்ற பேரருளாளனான
ஹீ கிருஷ்ண பகவானாகிற மஹாதனம் இவ்வுலகில் ஸத்யவிரத
க்ஷேத்தரத்தில் ஹீ காஞ்சிமா நகரில் கரி கிரியில் இன்று
இங்கேயே இருக்கிறது என தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திட்டவட்டமாக சொல்லுகிறார் இந்த நான்காவது ஸ்லோகத்தில்
நான்காவது ரீதியாக.

பழமொழி—கருத்து

4-வது ஸ்லோகத்தில் : புகுஷார்த்தத்தின் எல்லையிலமான
பாகவதாராதனம் “ஸுமநஸாம் ஸமாராதனம்” என்பதால்
ஸுசிதமாகிறது, “ஸித்திரபவதிவானேதி ஸம்சயோச்யுதஸேவி
நாம் | ந ஸம்சயோத்தரதத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மனாம்” பகவத்
ஸேவையை விட பாகவதஸேவை (பாகவத பரிசர்யை) மிகுந்
தது என்பதும் “ஸுஸாதனமபாதனம்” என்கிற பதங்களால்
தெறிவிக்கப்படுகின்றது.

ஐந்தாவது ஸ்லோகம்

(அவதாரிகை)

செல்வத்திருமாலால் எங்கும் திருஅருள் பெற்று இன்புறும்
நிலையே நீங்காத செல்வம் பெற்றதானும் என்பதை அறியாமல்
அரசர்கள் அரண்மனைவாசல் (ப்ரபுக்களின்) பக்கத்தில் காத்
திருக்கும் நிலை தனக்கு வேண்டாமென்கிறார்—இந்த ஐந்தாவது
ஸ்லோகத்தில்.

மூலம்

5. துர்ச்வர த்வார பதறிர் விதர்திகா
துராளிகையை ரசிதோயமஞ்ஜலி : |
யதஞ்ஜநாபம் நிரபாயமஸ்தி மே
தந்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம் ||

பதவுரை

தூர்ச்வர—துஷ்ட அரசர்களுடைய
த்வார—வாசலிற்கு

பஹி :—வெளிப்புரத்திலுள்ள
விநிர் திகா—குரட்டின் அருகில்
துரானிகையை—நடுங்கி நிற்பதைக்
குறித்து

சுயம்—இந்த

அஞ்சலி :—கைகப்புதல்

ரசிதம்—செய்யப்படுகிறது

(அதாவது—அது நமக்கு
வேண்டாமென்ற கருத்து)

தது—அப்படிப்பட்ட

(ப்ரசித்தமான)

அஞ்ஜனாபம்—மைபோல் கருத்த
காந்தியுடையதாயும்

நிரபாயம்—நாசமில்லாததாயும்

தனஞ்ஜய—அர்ஜுனனுடைய

ஸ்யந்தன—தேருக்கு

பூஷணம்—அலங்காரமாயுமிருக்கிற

தனம்—ரத்னமானது

மே—என்வசமாக

அஸ்தி—இருக்கிறது.

பதார்த்த—விளக்கம்

கெட்ட அரசர்களுடைய வாசற்புரத்தில் உள்ள கொரட்டின் அருகில் நடுக்கத்துடனும், வீதியில் செல்கின்ற பலர் பார்வைக்கு இலக்காயும் வாசக்காப்பானுடைய கொடூரமானச் சொல்களையும்; மிரட்டல்களையும்; பொருத்துக்கொண்டும்—உட்காரவும் இடம் இராமல் பரிதாபமாய் நிற்கும் நிலைக்கு—ஒரு அஞ்சலி பண்ணுகிறோம். இந்த நிலை, நமக்கு ஒரே காலமும் வேண்டாம்.

அர்ஜுனனுடைய தேர்த்தட்டின் முன்னே நீலமணி ரத்ன போன்று அலங்கரித்தவராய் “அஞ்சின நீ என்னை அடை” என்றும்; “எல்லா அபாயங்களிலிருந்தும் உன்னை காப்பாற்றுவதே என் விரதம்” என்றும் வாக்குறுதி தந்த—கார்மேனி அருளாளரான—கண்ணபிரான் ரத்னம் இருக்கும்மொழுது—நமக்கு வேறு எவருடைய தயவும் வேண்டாம்.

உட்கருத்து

கட்டும் காவலுமாய் இருக்கின்ற மாளிகை உள் இருக்கும் ப்ரபுவை காண்பதற்காக அம்மாளிகை வாசலில்—அதுவும் தெருவில் போகின்றவர்களெல்லாம் பரிகாசம் பண்ணும்படி இருக்க இடமிராமலும்; ஏதோ ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டு

உள்ளே புகுவதற்கு வாசற்காப்பாளைக் கெஞ்சி வேண்டியும்— அவன் “இப்பொழுது ப்ரபுவை பார்க்கக் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை என்று பொருத்து வா” என்று சொல்ல - மறுபடியும் சென்று கேட்டால் வெவ்வேறு காரணங்களை அவ்வப்பொழுது சொல்லி கடைசியில் “இன்று முடியாது. மற்றொருநாள் வா” என்று துச்சலாகச் சொல்லும் சொல்லை வரப்ரஸாதமாகக் கேட்டு திரும்புவது தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை “துராஸிகாயை” என்கின்ற ஒரு பதத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அடக்கியிருப்பதை நாம் இங்கு நன்கு கவனிக்க வேண்டும்.

நாம் பொருள் இல்லாதவர்களாய் இருந்தால் அன்றோ கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். அம்மாதிரி இன்றி - விலையில்லா மாணிக்கமே நம் வசமிருக்கின்றது:

“இரண்டு சேனைக்கும் நடுவில் தேரை ஓட்டி நிறுத்தும் போர்புரிவதற்காக வந்துள்ளவர்களை பார்க்கும் வரையில்” என்று பார்த்தன் திட்டமிட அக்கட்டளையை மேற்கொண்டவனாய் - எல்லா உலகிற்கும் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் தன் ஆசிரித ஸௌஸப்யத்தைக் காட்டினவனாய் : நின்ற நிலையை எண்ணி - எண்ணிப் பார்க்கும் கால்-மற்றப் ப்ரபுக்களின் வீட்டு வாசலில்-காத்து-காத்து - கடைசியில் ஒருவித பலனுமில்லாமல் திரும்பி வரும் கஷ்டம் தவிருங்கோள்! - என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார் எழில்ஞான விளக்கான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன்.

ஒரு சொல்லால் - நினைத்தாலும் - கூப்பிட்டாலும் - கூட - துரிதமாய் வந்து - வெகு சுலபமாய் நம் இஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய “ஸ்ரீமந் அபிஷ்டவரதன்” என்னும் மஹாதன்ம (பெரும்புதையல்) நம்மிடம் இருக்கும் பொழுது - அதாவது எல்லோருடைய மனத்திற்கு எட்டினவனாய் இருக்கும் பொழுது - அஞ்ஞானத்தால் அதை உணராது - வேறு எவரிடமும் சென்று யாசிக்க வேண்டாம். அந்த “நிதியை” காண்பதற்கு சுலபமான “அஞ்சலி” ஒன்றே போதும் எனக்காட்டிக் கொடுக்கிறார் காரிகிரிவரதனை கருத்தில் கொண்ட ஸ்ரீமந்நிகமாந்த குரு - இந்த ஐந்தாவது ச்லோகத்தில், ஐந்தாவது நீதியாக.

பழமொழி—கருத்து

5-வது ச்லோகத்தில் : பகவத்பக்தியிராதவர்களுடைய சேர்க்கை, மிகவும் தகாது. ஆகவே அதற்கு தூரவே விலகி நிற்க வேண்டும் என்பது. “துரிச்வர” “துராஸிகா” என்னும் பதங்களால் சொல்லப்படுகிறது.

ஆருவது ஸ்லோகம்

(அவதாரிகை)

ஆஸ்தி (சொத்து) ஒன்றும் இல்லையே என்கிற கவலை வேண்டாம். பரம்பரையாக தேடிவைத்த பொருள் இருக்கின்றதே. அதை உணராது அதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளாமல் - இருக்கிறீர்களே! அந்த சொத்து எங்கே இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறார் இந்த ஆருவது ஸ்லோகத்தில்.

மூலம்

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சிந்
மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் |
அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே
வஸ்து பைதாமஹம் தனம் ||

பதார்த்தம்

மே—எனக்கு

பித்ரார்ஜிதம்—தகப்பனரால்

சம்பாதிக்கப்பட்டது

கிஞ்சிந்—கொஞ்சமும்

நாஸ்தி—கிடையாது (இல்லை)

மயா—என்னாலும்

கிஞ்சிந்—கொஞ்சமும்

ஆர்ஜிதம்—சம்பாதிக்கப்படவில்லை

ஆனாலும்

ஹஸ்திசைலாக்ரே—அத்திலிரியின் உச்சியில்

பைதாமஹம்—பாட்டனார் தேடி

வைத்த (நான்முன் தெடி வைத்த)

வஸ்து—உண்மையான

தனம்—பொருளானது (செல்வமானது)

மே—உனக்கு

அஸ்தி—இருக்கிறது.

பதார்த்த-விளக்கம்

எனக்கு தகப்பனார் சம்பாதித்த பொருளில்லை. நானும் ஒன்றும் சம்பாதிக்கவில்லை. ஆனால் அத்திகிரிமேல் எனது பாட்டனாரால் சம்பாதிக்கப்பட்ட (பிரம்மாவினுடைய அசுவமேத யாகத்தில் ஆவிர்ப்பித்த தனமானது இருக்கிறது.) அதாவது, காஞ்சியில் அத்திகிரியில் ஸ்ரீபெருந்தேவிநாதன் இருக்கின்றான். ஆதலால் ஒரு கவலையுமில்லை என்று மார்தட்டிச் சொல்லுகிறார் மாலுக்கந்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமந்வேதாந்த தேசிகன்.

உட்கருத்து-

சிலருக்கு தன் தகப்பனாரால் சம்பாதிக்கப்பட்ட சொத்துகள் இருக்கும். அப்படியின்றி சிலருக்கு தானே சம்பாதித்த சொத்து இருக்கும். இவ்வாறும் இல்லாத சிலருக்கு தம் பாட்டனாரால் சம்பாதிக்கப்பட்ட சொத்து இருக்கும். முதலில் சொன்னபடி - தகப்பனாரால் சம்பாதிக்கப்பட்ட சொத்தை அவர் தம் இஷ்டப்படி விநியோகிக்க உரிமையிருப்பதால் - பிள்ளைகளுக்கு அச்சொத்தில் பரிபூர்ண உரிமை இராது.

இரண்டாவது சொன்னதுபடி - தான் சம்பாதித்த சொத்தில் தன் இஷ்டப்படியே சிலவழிக்க உரிமையுள்ளபோதிலும் அத்தனமும் நிரந்தரமாக தம்பிள்ளைக்கு இல்லாமல் அழிந்து போய் விட்டாலும் விடலாம்.

முன்னாவதாக சொல்லப்பட்ட பாட்டனார் சம்பாதித்த சொத்தை மேற்ச் சொன்னபடி தகப்பனாரால் சிலவழித்துவிட முடியாது. பாட்டனார் சொத்தில் பேரனுக்குத்தான் க்ரமமாக உரிமை இருக்கிறபடியால் - அந்த சொத்துதான் மேலானது என்கிற உலக நீதியை - இந்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கி - அப்படி பரம்பரை பாத்தியமாய் அமைந்துள்ள பாட்டனார் 'சொத்து ஒன்று - அத்திகிரியில் இருக்கின்றது' ஆதலால் ஒருவித கவலையும் இல்லை.

அதாவது - எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பாட்டனாரான பிரம்மாவால் தேடிவைத்த "மஹாமிதி" "மாமிதி" - காஞ்சிகிரிகிரியில்

கார்மேணிக் கண்ணனான ஸ்ரீதேவாதிதேவன் - ஸ்ரீபேரருளா
என் - ஸ்ரீபெருந்தேவிநாதன் - இருப்பதை யாவரும் உணர்-
வேண்டும் என விளக்கிச் சொல்லுகிறார் அருளாளரை அனவர-
தமும் சிந்தையில் கொண்ட சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட
முடையான்.

மற்றைய தனங்கள் போலன்றி - ஹஸ்திகிரியல் உள்ள
செல்வமானது - நீங்காத செல்வம். மற்றைய தனங்கள் போகத்
திற்கு ஸாதநமேயன்றி - ஸ்வயம் போக்யமன்று. இத்தனமானது
உபாயமாயும் - உபேயமாயும் - அனுபவிக்கக் கூடியதுமானது.
இந்த தனத்தால் எதையும் சாதிக்கலாம் - பெறலாம். மற்றைய
தனத்தால் அப்படி முடியாது. இப்படி உள்ள பல விசேஷங்கள்
கொண்ட நிதிதான் - அத்திகிரிகிரியில் உள்ள “மா தனமான”
மஹா தேவிநாதனென்னும்படியான மஹா மாணிக்கம்.

ஆகையால் - “பேரருளாளன்” என்கிற பாட்டினார் சொத்-
தான மதிப்பில்லா மாணிக்கம் நம்மிடம் இருக்கும்பொழுது
ஒருவித குறைவுமில்லை - ஒருவித கவலைக்கும் இடமில்லை -
என்பதை எல்லோரும் உணரவேண்டும். உணர்வதுமட்டு
மல்லாமல் - உண்மையான நினைப்பும் வேண்டும் என்பதை
இந்த ஆறுவது ஸ்லோகத்தின் மூலம் நன்கு விளக்குகிறார்
நல்லாசிரியரான ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ஆறுவது
நிதியாக.

பழமொழி--கருத்து

6-வது ஸ்லோகத்தில் : உத்தமமான புருஷார்த்தம்—அவன்
தான். மற்ற ஐஹிகமான பலன்களும், ஆமுஷ்மிகமென்கிற
ஸ்வர்காதிகளும் அன்று என்று - “ஹஸ்திசைலாக்ரேவஸ்து”
“ஸ்வார்ஜிதம்” “பித்ரார்ஜிதம்” என்னும் பதங்களால் விளங்கு-
கின்றன.

வைராக்ய பஞ்சகம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய : கவிதார்க்கிக கேஸரி |

வேதாந்தாசார்யவரீயோ மே ஸந்திதத்தாம் ஸதாஹ்ருஹி ||

கேஷாணீ கோண சதாம்ச பாலந கலா தூர்வார கர்வாநல
க்ஷுப்யத்க்ஷுத்ரநரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந் ந

மந்யாமஹே |

தேவம் ஸேவிதுமேவ நிஸ்ச்சிநுமஹே யோஸௌ

தயாஹு : புரா

தாநா முஷ்டி முசே குசேல முநயே தத்தேஸ்மி வித்தே

சதாம் ||

ஸிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம் பாதிதும்

பய : ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம் |

அயந்ந மல மல்லகம் பதி படச்சரம் கச்சரம்

பஜந்தி விபுதா முதா ஹ்யஹஹ குக்ஷித : குக்ஷித : || (1)

ஜ்வலது ஜலதி க்ரோட க்ரீடத்க்ரூபீட பவ ப்ரபா—

ப்ரதிபட படு ஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடரநல : |

த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸம்புல்ல மல்லி மதல்லிகா—

பரிமளமுசா வாசா யர்சாமஹே ந மஹிச்வராந் || (2)

சரீர பதநாவதி ப்ரபு நிஷேவனாபாதநாத்

அபிந்தந தநஞ்ஜய ப்ரசமதம் தநம் தந்தநம் |

தநஞ்ஜய விவர்தநம் தநமுதூட கோவர்த்தநம்

ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம் || (3)

தூர்ச்வர த்வார பஹிர்விதர்திகா

துராஸிகாயை ரசிதோஸயமஞ்ஜலி : |

யதஞ்ஜநாபம் நிரபாயமஸ்தி மே

தநஞ்சய ஸ்யந்தன பூஷணம் தநம் || (4)

நாஸ்திம் பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சிதநமயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் |

அஸ்திமே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து

பைதாமஹம் தநம் || (5)

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாஸிநே |

ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம : ||

ஸ்ரீ

ஸ்ரீபெருந்தேவி நாயிகா சமேத ஸ்ரீதேவாதிராஜ பரப்ரம்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

தூப்புல் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகள்

அருளிய

“வைராக்ய பஞ்சகம்”

ஸ்தோத்திரத்திற்கு

வைராக்ய நிதியின் - “வைராக்ய நீதி”

என்ற தலைப்பில்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ குருகுலஸம்பாதக

உபய வேதாந்த வித்வான் - திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி

புலவனார் S. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமியின்

தமிழ் நடையுரை

பதார்த்தம் - பதார்த்த விளக்கம் - உட்பொருள்

பழமொழி கருத்துக்களுடன்

ப்ரசுரித்தவர் :

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத பிரசாரணி ஸபை

(REGD.)

7, நாதமுனித் தெரு, தி. நகர் சென்னை-17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீபெருந்தேவி நாயகா சமேத
 ஸ்ரீதேவாதிராஜ பரப்ரம்மணே நம:
 ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
 ஸ்ரீமதே வேதாந்த குருவே நம:
 ஸ்ரீமதே ஸ்ரீரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகாய நம:

வைராக்ய நிதியின்

“வைராக்ய நீதி”

நீதி 1

எந்த காலத்திலும் ஒரே மாதிரியான குண பூர்ணான சர்வேச்வரனையே ஆச்ரயிக்க வேணும். அவன் ஒருவன்தான் தானாகவே தன் ஆச்ரீதர்களுடைய சுக துக்கங்களைப் போக்கக் கூடியவன் என்ற உண்மையை முதலில் உணர வேண்டும். அனாவச்யமாக பல விஷயங்களில் ஆசையை வளர்த்து அதற்காக கண்ட வழியிலும் இழந்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வது கூடாது. இந்த ஆசையானது மோகத்தில் விருப்பத்தை மாற்றி விபரீதத்தில் கொண்டுவிடும். ஆகையால் அந்த ஆசையை பகவானிடத்தில் மாற்றிவைக்க வேண்டும் என்று தூப்புற் மாபுருடன் சொல்லுகிறார் இம்முதல் சுலோகத்தில் முதல் நீதியாக.

நீதி 2

தேக யாத்ரைக்கு வழியிராதவன் அதற்காகப் ப்ரபுக்களிடம் சொல்ல நேராதான் என்றால் அதற்கும் அந்தந்த கால தேசத்திற்கேற்றபடி சாஸ்த்ரம் வகுத்த வருத்தியை பின்பற்ற வேண்டும். தேகயாத்திரை கர்மாதீனமாகையாலே அதற்குக் கவலைப்பட வேண்டா! ஆதலால் தன் கர்மாதீனமாக அமைந்த வருத்தியைக் கொண்டே திருப்தி அடைய வேண்டும். அதற்கு இதர விஷயங்களில் அதிக ஆசையை விலக்க வேண்டும். இது இராததால்தான் சாஸ்த்ர ஞானம்

இருந்தும், கண்டவரை அனுசரிக்க நேரிடுகிறது. என்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கிறார் தூப்புற் காவலன் இந்த இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் இரண்டாவது நீதியாக.

நீதி 3

கர்மாதினமாய் அந்நியருக்கு அடிமைப்பட்டு இவ்வுலக வாழ்க்கையில் கஷ்டப்படுங்கால் 'களேவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய்' "நின் அருளாம் கதியின்றி மற்றொன்று இலேன்" என்று திடமான நம்பிக்கையுடன்—“அம்பரமே - தண்ணீரே - சோறே - அறம் செய்யும்,” நம் பெருமானான அத்திகிரி அருளாளனை அவன் பேராசிரம் கொண்டு போற்றி அவன் பெருமை பேசினால் நம்மை அப்பேரருளாளன் ரக்ஷித்தே திருவான். ஆகையினால் அப்படி சாச்வதமான பொருளைத் தரும் பேரருளாளனையே அண்டி யரசித்து வேண்டுவன கேட்டு - அவனுக்கே ஆட்செய்ய ஆசைப்பட வைராக்யம் கொள்ளல் வேண்டுமென்பதை சொல்லுகிறார் தூப்புற் புனிதன் இம்முன்னுரவது ஸ்லோகத்தில் முன்னுரவது நீதியாக.

நீதி 4

அவரவர் வாழ்க்கையில் கிடைத்த சரீரம் அழியக்கூடியது. இச்சரீரம் உள்ள அளவும் பிறர்கு உழைத்தே இவ்வாழ்க்கையை வீணாக்கக் கூடாது. “மின்னல் போல் தோன்றி மறையும்” இம் மானிடப் பிறவியில் 'எப்பொழுது என்ன நேருமோ இச்சிறு வாழ்க்கையில்'—என்கின்ற பயம் நம்மிடம் இருக்க வேண்டும். ஆகையால் இக்குறுகிய வாழ்க்கையிலேயே நிரந்தரமான செல்வத்தை அடைய ஆசை கொள்ளல் வேண்டும். இந்த நீங்காத செல்வத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்—பஞ்சவரைப் பல வகையிலும் காப்பாற்றிய பேரருளாளனே. அந்த அருளாளன் தான் அழியாத செல்வம். அத்திகிரி நாதனேதான் நிரந்தரமான அந்த அழியாத செல்வத்தை தரக்கூடியவன். கொள்ளக் குறையாத கரிகிரி கண்ணனே அந்த நீங்காத செல்வத்தை அடைய சாதனம். தேனவேதியர் தொழும் தேவப் பெருமானாலேதான் நமக்கு நல்ல கதி கிடைக்கும். ஆகையால் இந்த நற்கதியைத்

தரும் இம்மாநிதியையே நாடுங்கள். அழியும் பொருளில் ஆசை வேண்டாம் என்கிறார் தூப்புல்மால் இந்த நான்காவது ஸ்லோகத்தில் நான்காவது நீதியாக.

நீதி 5

இவ்வையகத்தில் வாழ்க்கை இருக்குங்கால் நமக்கு வேண்டியதைத் தரத் தகாதவர்களின் வாசற்படியில் நின்று யாசிப்பதைவிட்டு ஊற்றமுடையவனும் பெரியவனும் உலகினில் தோற்றமாய் நிற்கும் சுடரும்—மஹா வள்ளளுமான பேரருளாளன் வாசற்கண் ஆற்றது சென்று அவன் அடி பணிந்து போற்ற வேண்டும். எவரவரை நாம் அரசர்கள் (ப்ரபுக்கள்) என்று எண்ணுகிறோமோ அவ்வரசர்களே (அப்பிரபுக்களே) அபிமான பங்கமாய் அப்பேரருளாளப் ப்ரபுவின் பள்ளிக்கட்டின் கிழே சங்க சங்கமாகச் சென்று தலைப்பெய்கிறார்கள். (தலை சாய்க்கிறார்கள்)

ஆதலால் ராஜாதிராஜனும் - தேவராஜனுமான அம்மஹா ப்ரபு நம் வசமாகவே. - இந்த உலகத்திலேயே - நம்மிடையே கோயில் கொண்டு இருப்பதை நன்கு நாம் உணர வேண்டும்.

இப்படி நம்மிடையே ப்ரம கிருபையாய் இருக்கும் பேரருளாளனான மாபெரும் மதிப்பிடமுடியாத மாணிக்கத்தை நாம் விரும்பி - அடைய ஆசைப்பட வேண்டும் என்கிறார் தூப்புல் ஐயன் இந்த ஐந்தாவது ஸ்லோகத்தில் ஐந்தாவது நீதியாக.

நீதி 6

மேற்ச்சொன்ன மஹாத்நமான ரத்நமானது நமக்கு தாய் தனமாகக் கிடைத்துள்ளது. அதாவது நம் தந்தை தம் முத்தப்பன் தொடங்கிய நம் பாட்டனாரான ப்ரம்மாவால் நமக்கே என சம்பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அந்த தனமும் எட்டவும் செல்லவும் முடியாத தூரத்தில் இல்லை. வெகு சுலபமாகவும் - கருதும் மாத்திரத்திலேயே

சிக்கென்ச் சென்று அடையக்கூடிய இடத்திலேயே - இப்புனியிலேயே - புண்ணிய ஸ்தலமான சத்திய விரத கேஷத்திரத்தில் காஞ்சி மா நகரில் - அத்திகிரியில் - புண்ணியகோடி விமானத்தின்கீழே - பிரகாசித்து - ஜ்வலித்துக் கொண்டு கண் எதிரேயே இருக்கிறது.

இந்த “தாயநிதியான - தயாநிதியை” — அதாவது “பேரருளாளனான பாட்டனார் சொத்தை” அடைய ஆசைப்பட்டு அந்தேஜோமயமான - மஹாமாணிக்கமான - தேவாதி தேவனையே அருத்தித்து - சென்று - நாம் சேவித்தால் அம்மஹா நிதியான மஹாதேவிநாதன் (பெருந்தேவிநாதன்) ஆவாயென்று - ஆராய்ந்து - அருள் மாசிபெய்து - திருத்தக்க செல்வமும் - சேவகமும் - நமக்குத் தந்து - நம் வருத்தத்தையும் தீர்த்து எங்கும் திரு அருள் பெற்று நாம் இன்புற்று மகிழும்படி செய்வான் - என்று சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் பாரொன்றுச் சொன்ன பழமொழியான இவ் “வைராக்ய பஞ்சகம்” ஸ்தோத்திரம் ஒன்றை - வாயினால் பாடி - மனத்தினால் சிந்தித்துக்கொண்டு - மாதவனும் - மாதனமும் - செல்வத்திருமாலுமான - மஹாதேவி நாதனை - (பெருந்தேவி நாதனை) பேரருளாளனை - தேவராஜனை - ப்ரணதார்த்திஹரவரத ப்ரபுவை அவன் பேராயிரமும் - புகழும் போற்றி - தூமலர்த் தூவித் தொழுதால் - போய் பிழையும் - புகுதருவான் நின்றனவும் - தீயினில் தூசாகும். . கச்சிகர் - அச்சிகிரி - அருளாளர் - கார் மேனிக் கண்ணன் கிருபைக்கு பாத்திரமாகி மஹாதனமாகிய அப்பேரருளாளனையே அடைய ஆவல் கொள்ளும் வைராக்யமான - திடமான - எண்ணம் நம்மிடம் குடிக்கொள்ளும்.

இப்படி - ஊனும் தந்து - உடையும் தந்து - உயிரும் தந்து - உய்விக்கக்கூடியவன் - ஒங்கி உலகளிந்த உத்தமனான - தேவாதி தேவனே - என்னும் திடமான எண்ணமும் - நம்பிக்கையையும் உள்ளத்தே கொள்வதுதான் “வைராக்யம்” என வைராக்ய நிதியான வேங்கடநாதன் தன்வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவத்தினால் - இவ்வையத்து வாழப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் அறிய வேண்டுமெனவே - பரம வைராக்ய நிதியான ஸ்ரீமந்ரிகமாந்த மஹாதேசிகனால் அருளப்பெற்ற இவ் “வைராக்ய பஞ்சகம்” என்னும் ஸ்தோத்திரமே - நாம் பெறக்கூடிய “பெரும் சன்மானம்” -

வைராக்ய நீதி” என ஒவ்வொருவரும் மனதில் கொண்டு
 உலங்கலாத்துடன் மகிழ்ந்து வாழ்வார்கள் என்று தானே சொல்லு
 கிறார் தூப்புல் ஆரணதேசிகன் ஆருவது ஸ்லோகத்தில்
 ஆருவது நீதியாக.

“மஹாதேவிநாதனே மஹா தனம்”

“பேரருளாளனே பாட்டனார் தனம்”

“தேவராஜனே தாய தனம்”

“பிரணதார்த்திஹாவரதனே பைதாமகன் தனம்”

“கச்சிநகர் கண்ணனே கண்கண்ட தனம்”

“அத்திகிரி அருளாளனே அழியாத தனம்”

“தேனவேதியர் தெய்வமே திருத்தக்க தனம்”

“வரதனே வாஸ்த்வமான தனம்”

“பெருந்தேவிநாதனே யாம்பெறும் தனம்”

என ஒவ்வொருவரும் கருத்தில் கொண்டு

“மஹாதேவி மாதவனான - மாதனமும்”

“தேவராஜ தயாநிதியான - தாயநிதியும்”

கச்சிநகர் அத்திகிரி அருளாளனே என்று அறிந்து -
 பாட்டனார் (ப்ரம்மா) தந்த வஸ்துவான அந்த தாயதனத்தை
 அடைந்து - என்றென்றும் அத்திகிரி அருளாளன் சேவகமே
 ஏற்றி - பேராயிரமும் பெருந்தேவியும் பிரியாத அப்
 பேரருளாளனுக்கே எக்காலமும் ஆட்செய்ய ஆவல்
 (ஆசை) கொண்டு—அனவரதமும் அந்த ப்ரணதார்த்திஹர
 வரத ப்ரபுவை ஞாபகமாய் சிந்தையில் வைத்தால்
 அக்கிரிகிரி கண்ணன் கட்டாயம் நம்முடைய யோக—
 கேடிமங்களை தன் பொறுப்பாகவே கவனித்துக்கொள்வான்.
 இதனால் இவ்வுலக வாழ்க்கை சர்வ மங்களத்துடன் நடை
 பெற்று இன்புற்று நாம் மகிழ்ந்து இருப்போம் என்பதே.

“வைராக்ய நிதியான”

ஸ்ரீமந் வேதாந்த தேசிகனின் “வைராக்ய நீதி”

“வைராக்ய பஞ்சகம்”

“தூப்புல் வேதாந்த தேசிகனே

இன்னுமொரு நூற்றாண்டாகும்”

Visishtadvaita Pracharini Sabha (Regd.)

Office: 7, Nathamuni Street, T'Nagar, Madras-17

Phone: 440614

PUBLICATIONS

1. நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவிருத்தம், திரு வாசுதேவியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழி, பிரபந்த ரக்ஷையுடன் 22 மலர்கள்	45 00
-do- 5 பாகங்கள் காலிகோப்பைண்டு	54 00
2. உபநிஷத் ஸாரம்: ஈசாவாஸ்யம் முத 20 உபநிஷத் துக்களின் ஸாரம்-தமிழ்	4 00
3. Sri Vishnu Sahasranamam with English Translation of the Batter Bashya	2 00
4. மும்மணிக்கோவை (தமிழ்/Sanskrit)	1 00
5. மதஸார ஸங்க்ரஹம் (தமிழ்)	0 50
6. Gitārtha Sangraha (Sri A'avandar's) Sanskrit/ English/Tamil with Geetha Sāra	3 50
7. (a) Prapanna Parijatha-Sanskrit with Translation Hindi (b) do Tamil Transliteration " Tamil ... (c) do Hindi Translation only " ...	3 00 3 00 1 50
8. Peeps into Mysticism (English)	2 00
9. அபராஜித மஹாமந்திரம் (தமிழ்/Sanskrit)	—
10. திருட்டில வெளிச்சம் (தமிழ்)	2 50
11. திருச்சின்னமாலை (தமிழ்/Sanskrit)	1 00
12. Saranagati Gadya (Sanskrit/English)	0 50
13. வித்தாந்த த்ரய ஸங்க்ரஹம் (தமிழ்)	1 50
14. Sidhanta Traya Sangraha (English)	2 00
15. ஸ்ரீ ஸ்துதி (தமிழ்/Sanskrit)	2 00
16. பிரஹ்மாதஸ்தோத்ரம் (தமிழ்/English/Sanskrit)	—
17. ஸ்ரீ ஸூக்தம் (தமிழ்/ Sanskrit)	—
18. Saranagati (English)	—
19. ஸ்ரீரங்கநாத அஷ்டோத்தர சதநாமங்கள் (தமிழ்/Sanskrit)	—
20. Nyasa Dasakam (English)	—
21. ந்யாஸதசகம் (தமிழ்)	—
22. ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேவிகன் அஷ்டோத்திர சதநாமாவளி (தமிழ்/Sanskrit)	—
23. ஸ்ரீ பாகுரா ஸஹஸ்ர மணிகள் (தமிழ்/Sanskrit)	—
24. ஸ்ரீ தேவிகன் மங்களா சாஸனக்ரமம் (தமிழ்)	0 25
25. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேவிகன் விஷயமான ஸ்தோத் ரங்கள் (தமிழ்/Sanskrit)	0 50
26. ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ ஸ்தோத்ரங்கள் (தமிழ்)	—
27. ராம ராஜ்யம் (தமிழ்)	0 75
28. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தினசர்யா (Tamil/Sanskrit)	2 00
29. ஸ்ரீ கோபிகா கீதம்	1 25
30. திருமங்கை ஆழ்வார் பெரிய திருமொழி மலர் 23—1-60 பாகங்கள்	2 00
31. ஸ்ரீரங்க கத்யம்	—
32. ஸப்ததி ரத்னமாலிகா	—